

DRAN
CINE



Al.hexth

Drancine

Al.hexth

2020

1 – Podivný zákazník

„Vítejte, pane Paone. Vážím si toho, že nelitujete námahy, abychom spolu vykonali přímý soukromý rozhovor. Protože můj čas za těchto okolností je drahý, navrhuji vynechat zdvořilosti a přejít rovnou k věci. Souhlasíte?“

Tuto větu pronesla Drancine Mulungu Wamkaziová sice profesionálně vyváženým hlasem, přesto však neměla nejmenší chuť s dotyčnou osobou ztrácet čas. Ještě se totiž nevzpamatovala z nemilého zážitku, který jí rozladil na slavnosti v rezidenci bokwerského mistra pokrmů, Apsy Vanimy.

Ovšem napsat, že je rozladěná, by bylo velké podcenění události. Drancine soptila. Drancine běsnila! A v takové chvíli nebylo moc dobré dělat ze sebe hromosvod její nelibosti.

Téměř čtvrt roku se snaží Apsovi vetřít do přízně - a pak se znenadání objeví nějaká mizerná uprchlice, a jediným úsměvem Apsu Vanimu dostane na celé čáře!

Jen počkej, potvoro, bouřilo Drancine Mulungu v hlavě. Pro nás dvě není pod Bokwerským nebem dost místa! A budeš to ty, kdo poletí ke všem čertům!

Dlouze, soustředěně vydechla, aby získala vnitřní klid. Proti ní seděl někdo, kdo si žádal její pozornost. Vyřeším ho raz dva a pak se těš, Bay ze Skaringy!

Pro tuto chvíli bylo třeba věnovat se obchodu. Drancine byla totiž elektronýrka, to jest člověk, který řeší nejrůznější věci týkající se elektroniky, s nimiž si běžně dostupné služby ve zmíněné oblasti neví rady. A to dokonce jedna z nejlepších na Bokweru, ne-li absolutně nejlepší. Kvalita její práce tomu pochopitelně odpovídala, a jak se dá čekat, její ceník zrovna tak.

Muž proti ní mírně kývl. „Plně souhlasím, paní-“

„Nejsem paní.“

„S prominutím, slečno-“

„Nejsem slečna. Jsem elektronýrka. Chcete-li mě oslovovat a přitom šetřit s dechem, plně stačí zkratka Ela.“

„Beru na vědomí, Elo. Mohu vás však ujistit, že s radostí zaplatím tolik vašeho času, kolik bude třeba.“

Drancine mimoděk zpozorněla. Takové prohlášení neudělá žádný obyčejný zákazník. Jeho bokwin (zdejší globální jazyk, na rozdíl od meziplanetárního unilangu) byl zcela bezvadný bez rozpoznatelného přízvuku. Tedy místní planeťák, a dost možná

někdo z vyšší společnosti, případně politik, odhadla v duchu. Tím lépe.

„Výtečně. Poslouchám...“

„Jde mi o Vende,“ vzal to pan Paon přímo k věci. „Ano, o ten kosmokoráb, který v sobě probudil vlastní osobnost, vysadil posádku na jedné odlehlejší planetě a pak zmizel do Mechanicerie. Ostatně, promiňte - jakožto Ela jste nepochybně seznámena s kauzou Vende mnohem lépe než já.“

Vende? V Drancinině mysli zablikaly dvě kontrolky. První byla varovná: pokud se problém bude týkat onoho smutně proslulého uprchlého korábu, skutečně to nebude asi nic s čím by si poradila za půl dne. Ale druhá kontrolka dala najevo svým zablikáním, že tady kyne možnost dobře, fakt dobře si přivydělat.

„Pokračujte, pane Paone...“ řekla však neutrálně.

„Jenže oficiální zprávy neřekly všechno. Jedna osoba palubu Vende neopustila...“ navázal muž pomalu řeč, a vyslal k Drancine tázavý pohled, který znamenal: tak se ukaž, děvče, jak dobrý jsi elektronýr!

„Nezajímala jsem se o případ Vende, pane Paone,“ usmála se v odpověď. „Tuto informaci byste měl konzultovat spíše s týmem vládních vyšetřovatelů Nupergy, která ho financovala, či s Lastakarijci, kteří pro ně koráb sestrojili.“

„Aha. Hm. Nu, myslel jsem...“

„-ano?“ zatvářila se vstřícně, přičemž v její mysli došlo k radikálnímu přehodnocení návštěvníkova profilu. No potěš LIFO, nějaký zazobaný záhadolog, řekla si. Jeden z těch bláznů, co hledají subnanometrový grál nebo trisekci fotonu. Obvykle neškodní, ale nepoužitelní. Málokdy vědí, co doopravdy chtějí, ale nedají pokoj dokud to nedostanou, díky čemuž je s nimi víc starostí než zisku.

Pan Paon lehce mávl rukou. „To nic. Já prostě vím, že jedna osoba na Vende zůstala. Nedobrovolně. A chci tu osobu najít. Jste schopna... a ochotna přijmout takové zadání?“

V Drancine hrklo, a ke dvěma poblikávajícím majáčkům v mysli se rázem přidaly celé girlandy. Je to provokatér. Nikdo soudný by se neodvážil do Mechanicerie, kam vzbouřený koráb odletěl. Schválně předkládá nereálný úkol a čeká na její reakci. Že by někdo od konkurence, kdo jí chce poškodit pověst?

Nejlepší by bylo v tomto bodě vyjednávání ukončit. Má právo odmítnout zákazníka, který je šílený? Rychle zhodnotila svou dosavadní kariéru. To by mě nepoložilo, usoudila, i kdyby to

rozmázl ve sdělovacích prostředcích.

Jenže... co když to není test od konkurence, ale od někoho skutečně mocného? Nahodil, a čeká zda má odvahu pustit se i do zdánlivě neřešitelné úlohy. Podobné vstupní testy nebyly u jisté skupiny klientů – obzvláště u těch zazobaných - ničím neobvyklým. I když nikdy nebyly tak radikálně šílené jako tento.

Klid děvče, řekla si nakonec. Získej čas a informace.

„Vysvobození unesené osoby, a ještě ze zmíněné lokality...? Nejsem Lastakarijský výsadkář, pane Paone. Řeším úlohy bez násilí...“

„To je pochopitelné,“ přikývl. „S Mechanicerií se násilím nic nezmuže. Počítám, že bude nezbytné proniknout dovnitř nepozorovaně, a stejně tak se vrátit.“

„A jak byste si to představoval?“

Upřel na ní pohled, který náhle vůbec nebyl tak váhavý jako doposud. „S otázkou jak najít řešení jsem přišel za vámi, ctihodná Elo. Kdybych znal odpověď, nebyl bych tu.“

Učinila lehké gesto. „Pane Paone, víte přece, že do Mechanicerie vede pouze jednosměrná cesta. Nikdo živý, myšleno tím biologicky živý, se odtud nevrátil a nejspíš ani nevrátí.“

„Ale vrátil,“ pousmál se pro změnu klient.

„Ach! Opravdu?“ podivila se zdrženlivě. Tak tohle už jsi, chlapče, přehnal, pomyslela si. Na to ti neskočím.

„Ano, opravdu,“ přitakal, s očima stále upřenýma přímo na ní.

Drancine najednou zamrazilo, a majáčky v mysli se rozblíkalý jeden přes druhý. Rozmluva se nečekaně posunula někam, kde to nebylo moc dobré. Opatrně, děvče, řekla si.

„Pakliže něco takového tvrdíte, tak asi víte i kdo to byl,“ pousmála se co nejpřirozeněji.

„Vím,“ přikývl. „A vy to víte také.“

V tom okamžiku se všechny varovné kontrolky v Drancině hlavě rozsvítily naplno. A hrome. To není ani trošku dobré!

„Obávám se, že nerozumím,“ pokusila se o poslední úhybný manévr.

Pan Paon kupodivu zachoval klid. „Vážně ne?“ zašeptal.

Beze slova maličko zavrtěla hlavou.

„To nic,“ vstal náhle. Vyňal z kapsy černou kartu a mávl s ní nad čtečkou. „Zjevně jsem si vás s někým spletl. Promiňte. Pošlete mi na toto číslo honorář za spotřebovaný čas, proplatím vám ho bez ptaní. Těšilo mě, Elo Drancine.“

Elektronýrka vyskočila. „Počkejte-!“ vylétlo z ní.

Mírně tázavě povytáhl obočí.

„Posadte se ještě... prosím.“

„Myslím, že není proč,“ namítl.

„A kdybych řekla že možná takového člověka znám?“

V jeho obličejí se znenadání objevil měkký úsměv. „V tom případě bychom se konečně pohnuli z místa,“ řekl.

2 - Nabídka co se neodmítá

Pan Paon seděl a zdálo se, že mu ke spokojenosti stačí prohlížet si svůj protějšek. I kdyby Drancine za jiných okolností tato skutečnost nejspíše zalichotila, nyní to cítila jako známku toho, že je míč na její straně hřiště.

„Ačkoli jsem řekla to, co jsem řekla,“ začala obezřetně s pocitem, jaký má šermíř když se jeho kord poprvé s tichým zazvoněním dotkne soupeřovy čepele, „na podstatě věci to nic nemění. Mechanicerie je synonymem pro smrt každého člověka, který se tam dostane – dobrovolně či nedobrovolně. Od zmíněné... události již uplynul určitý čas a Mechaniciani dozajista pokročili v bezpečnostních metodách, takže čin, jež patrně máme na mysli, prakticky nepůjde zopakovat...“

„Se vším souhlasím,“ přikývl. „Ale najdu někoho vhodnějšího než vás, Elo? Nenamáhejte se s odpovědí: nenajdu. Vy jste absolutní špička elektronýringu na celém Bokweru. Nebýt tomu tak, neseděl bych u vás, ale u někoho jiného.“

„Děkuji za lichotku, která se ale může jevit jako planá. Nevydám se do Mechanicerie.“

„Dovolte mi mírně indiskrétní otázku: kolik si účtujete ročně za vaše služby? Přibližně?“ změnil nečekaně téma.

„To je mé podnikatelské tajemství,“ zavrtěla hlavou.

Přes rty mu přelétl nepatrný úsměv. „Maličko ho prolomím, když je to mezi námi: nějakých padesát tisíc solů. To je na zdejší poměry velmi pěkná sumička. Nu, a proč to zmiňuji: nabízím vám desetinásobek, a platím předem.“

V Drancine znovu hrklo, a pan Paon v jejím hodnocení poskočil mezi nejvyšší planetární elitu.

„Pane Paone...“ řekla tiše, ale nenechal jí domluvit.

„-patnáctinásobek.“

„-jistě vám nemusím zdůrazňovat-“

„-dvacetinásobek.“

„-že jsem ráda naživu. Možná jsem elektronýrská-“

„-třicetinásobek.“

„-eh, špička, ale každý máme život jen-“

„-čtyřicetinásobek.“

„-jeden. Ach, co jste to řekl?“

„Řekl jsem padesátinásobek,“ pronesl bez mrknutí oka.

U Leptona! Pro toho člověka peníze fakt nic neznamenají,

pomyslela si vylekaně. Kdo to je? Nikoho toho jména nezná ani jeho tvář jí nepřišla odnikud povědomá. Je to falešné jméno, anebo mluví s nějakou šedou eminencí, která dosud pouze tahala za nitky v pozadí globální politickoekonomické scény?

„Vaše nabídka je nesmírně velkorysá, ale...“

Mírně se pouklonil. „Omlouvám se. Zcela zmateně jsem se přeřekl, jsa okouzlen vaši krásou z takové blízkosti. Šedesátinásobek jsem chtěl říci, pochopitelně.“

Doživotní luxusní finanční zabezpečení! Drancine se zhluboka nadechla. „Ale já fakt nechci umřít!“ vykřikla, a zvuk jejího hlasu mezi nimi zůstal viset jako Damoklův meč, hledající na koho dopadne.

Dlouho na ní mlčky hleděl. Pak pokýval hlavou. „Stalo se vám tam něco moc ošklivého...?“

„Ne!“ vyjekla dříve než si uvědomila, že tou odpovědí prohrává slovní duel. Zlostně sevřela rty. Tak a dost.

„Pane Paone,“ řekla už zcela soustředěně, „rozumím že jste zvyklý na to, že za peníze jde všechno. Dovolte mi prosím v nejvyšší úctě rozšířit váš duševní obzor o poznatek, že toto pravidlo v mém případě nefunguje. Nevydám se do Mechanicerie za žádnou odměnu.“ Zpříma se mu podívala do tváře. „Pokud nyní hodláte licitovat pomocí hrozeb, do toho.“

Pokývoval hlavou a v jeho pohledu viděla snad cosi jako uznání. „Od počátku jsem věděl, že jste naprosto výjimečná žena,“ řekl tiše. „Ano, hrozby. Ty by měly přijít na řadu právě teď, ale nepřijdou. Nemohu přece hrozit někomu, do jehož rukou hodlám svěřit život svůj.“

„Jak- jak to myslíte, svůj?!“

„Do Mechanicerie se vydáme pochopitelně oba spolu.“

Drancine se rozesmála. Je to šílenec.

„Ne, to už absolutně nepřipadá v úvahu! Promiňte...! To je stejné, jako byste chtěl po plavci aby překonal Harkilskou úžinu, ale táhl by na zádech kovadlinu. I jeden člověk, co nejbližše obeznámený s Mechanicijskem, by neměl prakticky žádnou šanci, natož kdyby s sebou měl laika – nezlobte se.“

„Nezlobím. Možná jsem ještě nedořekl, co jsem chtěl. Ta cena byl čistý honorář. Všechny další výdaje na přípravu, vybavení, utajení a podobně, samosebou platím v plném rozsahu mimo zmíněnou sumu, bez limitu.“

V Drancine poznovu hrklo, už ani nevěděla po kolikáté během této rozmluvy. To by znamenalo... neomezený úvěr?

Nejen stoprocentní výbavu, ale dalo by se nenápadně spolu s tím pořídit plno šikovných věcíček a zajistit si množství výhodných vazeb, které by potom mohla užívat...

Okamžitě se vrať nohama na zem! poručila si s vypětím sil. Tohle hodně smrdí. Pryč od toho!

„Nezměním své rozhodnutí, pane Paone. Ale jsem si jista, že s takovou nabídkou uspějete u jakéhokoli dalšího elektronýra na Bokweru.“

„Neuspějí...“

„Jak to víte?“

„Nikdo z nich není tak schopný jako vy.“

Zpola pobaveně se ušklíbla. „Prosím vás, a to vám řekl kdo?“

„Krogg.“

Jaký div, že se Drancine náhle udělalo slabo v kolenou.

„Co... jste to řekl?“ vydechla.

„Dostal jsem na vás přímý tip od Krogga, Elo,“ zopakoval.

Drancine si podepřela čelo dlaní. Tak tohle poněkud měnilo situaci. Vlastně ne. Tohle naprosto radikálně měnilo situaci!

Tagur „Laňka“ Smrtiboh, přezdívaný též Krogg či Ramos, byl - jak sám sebe nazýval - reálný mág. Co to znamená? Nu, proč to slovo nepoužít: byl svým způsobem bůh. A ne zrovna z těch nejlaskavějších. Zásadní váhu měl ale fakt, že na rozdíl od drtivé většiny jiných božstev, která existují pouze v představách nespočtu všemožných uctívačů, byl Krogg skutečný. Až moc. Sídli na planetě jménem Anti-Quayr, kam byl od nepaměti vstup zakázán, a ani celý Svaz planet si s ním nevěděl rady.

Nikdo netušil, kdo je to doopravdy, ani zda jeho moc pramení z dosud nepoznaných supertechnologií, magie či snad rovnou z nějaké tajuplné příbuznosti se samým Leptonem, a už vůbec co vše je či není schopen způsobit. Jen z jeho příjmení se dalo soudit, že se už nejméně jednou pustil s nějakým jiným bohem do křížku a vyšel z něj vítězně.

Měl pramálo uctívačů, a ještě méně odpůrců. První ho nezažímali a druhých si nevyšímali – a jedni i druhí neměli na nic sebe-menší vliv. Krogg do styků s planetami vcházel velmi zřídka, a velmi stručně. Buď přímými intervencemi, nebo informacemi. S nikým nevyjednával a nikomu se nezpovídal.

Fenomén, zprvu posmíváný a zpochybnovaný, pak nenáviděný a nakonec mlčky akceptovaný, představoval jakési nechtěné, leč nezvratné orákulum. Pokud Krogg něco řekl, nebylo možno neuposlechnout. Pokud něco udělal, nikdo se

neodvážil to změnit. Do značné míry i proto, jelikož se vždy ukázalo, že každé protivení se jeho slovům i činům ve svém důsledku přináší mnohem horší důsledky než jejich trpné přijmutí. Přesvědčili se o tom i hrdinové, kteří se raději zabili než aby uposlechli, načež je Krogg znovu oživil a donutil provést to, co chtěl. A jeho donucovací metody byly... nehezké.

A nikdo, ani naprostý šílenec, by se neodvážil vzít Kroggovo jméno nadarmo.

Pokud tedy pan Paon řekl to co slyšela, znamenalo to že se stala spolu s ním součástí jakéhosi záměru, z něhož není úniku. Říci za této situace „ne“ by bylo nepochybně ještě horší než skončit na nějaké Mechanicianské ošetřovně.

„Já vím,“ řekl Paon tiše. „Bylo to mezní zoufalství, jež mě přimělo obrátit se na Krogga, díky čemuž jsem nyní zde...“

Drancine jen mlčky lapala po dechu. Cože? Paon vzýval Krogga a ten ho vyslyšel? To bylo ještě šílenější než vědomí jeho nové intervence do dění v Planetárním svazu!

„Vím, na co zrovna myslíte,“ pokýval pan Paon hlavou. „Ale je pozdě si něco vyčítat. Ani já z toho nemám kdovíjakou radost, i když bych asi měl...“

„Měl?“ zasmála se maličko nejistě. „A proč?!“

„Protože čekám, že se vzhledem k informacím, které znáte, společně vydáme do Mechanicerie.“

„Tak moc se vám chce zemřít?!“ zvolala.

Jen pokrčil rameny.

„Proč tedy-?!“

„Na palubě Vende zůstala navigátorka Ezegotea... moje snoubenka.“

*

3 – Přípravy

Další dny žila Drancine pod značným tlakem. Pro nadcházející výpravu bylo nutno obstarat plno speciálních věcí, a krom toho se pokoušela udělat si čas na udržení kontaktu s Apsou. Jenže mistr pokrmů po útěku té vesmírné poběhlice upadl do očividné trudnomyslnosti, a elektronýrka měla tolik starostí, že v sobě nenašla sílu vyvést ho z jeho depresí ven.

Přesto nevzdávala boj. Posilovala jí představa, že plánovanou návštěvou nebezpečné Mechanicerie získá takovou prestiž i kapitál, že dozajista upoutá Apsův zájem. Od třetího dne už ponechala mistra pokrmů stranou a veškerou energii věnovala přípravě expedičního plavidla.

Přesto Paon, když konečně šestý den navštívil soukromý, důkladně utajený hangár, nemálo užasl nad tím co uviděl.

„Pochopili jsme se dostatečně přesně, Elo?“ odvážil se otázky. Bachratý kosmolet, který v hale na masívních podpěrách kotvil, totiž vypadal mnohem více jako troska nějaké vysloužilé nákladní lodi, než jako hypersvětelný dravec který by měl disponovat nejmodernějším vybavením.

„Nepochybně, Paone.“

„To, co vidím, jsou tedy mimikry?“

„Ne. Uvnitř je prakticky to samé, co vidíte zvenku.“

„Tomu nerozumím.“

„Porozumíte snadno. Máte nějaké věrohodné údaje o technické vyspělosti některé z Mechanicianských lodí?“ odpověděla otázkou.

„To nemám. Jak bych mohl.“

„V tom případě je zbytečné riziko spoléhat na to, že bychom Mechaniciany přemohli naší sebelepší technikou. Pokusíme se zdolat je zbraní slabých.“

„A to je...?“

„Lest, milý Paone.“

Pokýval hlavou. „Aha. Co tedy připravují třeba tamhle ti technici? Vypadají... promiňte mi ten výraz, ale spíš jako uprchlí zločinci než inženýři. Poučte mě o stavu věci, Elo.“

„Raději ne. Čím méně o akci budete vědět, tím lépe pro nás oba.“ Náhle se k němu otočila a těžce mu položila ruku na rameno. „Paone... doufám že nečekáte, že bychom vaši snoubenku našli živou...?“

Upíral na ní pohled, který nedokázala dešifrovat. Mohl patřit

zbitému psovi stejně jako nelítostnému nočnímu jaguárovi. „Vy elektronýři zrovna neoplyváte soucitem, že?“

„Ach. Omlouvám se. V naší profesi rozhodují bity a nano-sekundy, nikoli empatické postoje...“

„Naděje umírá poslední...“ přiznal tiše.

„Takže... proč tedy to všechno?“

Promnul si tvář. „Elo Drancine, potkala jste v životě někoho, s kým byste si byla tak blízká, že by vás od něj mohla odloučit jen smrt...?“

Elektronýřka se dlouze odmlčela, zatímco zadumaně bloudila očima po zrezlých hranách nehezkého kosmoletu. Myšlenka na Apsu znovu zabořila jako rána dýkou. Ne, nebyli si blízcí, musela uznat ve svém nitru. Prostě jeden z hodně bohatých mužů Bokweru byl dobrá partie pro jednu hodně šikovnou Bokwerskou ženu. Paonova otázka jí připomněla Apsovy rozzářené oči, kdykoli se na tu prokletou Skarinžanku podíval. Nemám to, co ta potvora, přiznala si náhle Drancine zcela otevřeně, a trhla sebou. Pryč s tím! poručila si rázně.

„Víte, že se odtud zřejmě ani vy nevrátíte živý?“ otázala se najednou.

„S tím rizikem samosebou počítám, ale to pro mě nic neznamená,“ přisvědčil a hlas se mu ani nezachvěl.

Pokývala hlavou a bolest uvnitř se znovu připomněla.

„Stejně vám závidím,“ zašeptala spíš pro sebe. „Vyrážíme za šest hodin,“ pokračovala už nahlas rozhodným tónem. „Do té doby tu vaše přítomnost není nutná. Vyplňte si čas čím chcete, ale buďte tu přesně.“

„Rozumím.“ Otočil se na patě a odcházel. Vyprovázela ho pohledem, než se za ním zavřel východ z haly. Pak zapnula interkom. „Všichni opustí hangár,“ řekla. „Do deseti minut.“

„Šéfkó!“ vykoukla z nákladového doku hlava věnčená svářečskou maskou. „My to ale nemáme dodělaný! Potřebujem ještě aspoň-“

„Už jen devět a půl minuty,“ řekla.

„Ále-!“ Mechanik strhl masku a praštil s ní o podlahu. „Mně to je konec konců jedno,“ zavrčel a loudal se ven. Dalšíh třicet osob ho následovalo a v desáté minutě byla Drancine skutečně jedinou živou bytostí v celém montážním prostoru. Dokonce i v blízkém okolí, neboť osoby, jež opustily hangár, z důvodu utajení daleko nedošly...

Aniž na sobě dala znát spokojenost či nespokojenost, sáhla

do kabelky a vyndala nějaký předmět. Nebyla to ale rtěnka. To, co držela, připomínalo... velkou bramboru. Kovovou.

Téměř ledabyle to položila na operátorský pult.

„Tak se na to podíváme,“ zašeptala.

„Brambora“ ze sebe náhle vymrštila množství tenoučkových tykadel, kterými se napojila na kdeco ve svém okolí, a jen o sekundu později se dala všemožná samočinná zařízení v hale do zcela cílevědomého pohybu.

*

4 – Startovní problémy

Když se naposledy otevřel vstup, Drancine letmým pohledem zkontrolovala časomíru. K dohodnuté šesté hodině zbývalo dvacet sekund. Jak vidno, pan Paon dokázal být dochvilný.

„Skvěle. Tudy račte na palubu,“ ukázala mu dole v trupu masivní dvířka.

Vsoukal se do průchodu a elektronýrka ho následovala. Otočila se, uchopila madlo a manuálně zavřela dveře. Zámky temně zaskřípěly a ze šesti kontrolkek signalizujících hermetičnost se rozsvítily jen tři.

„Jdeme,“ pokynula nevšimavě. Prošli krátkou špinavou chodbou, vylezli po ochozených žebřících přes tři paluby a ocitli se v kajutě, která nejspíše měla být velín. Drancine patrně průběžně komunikovala s vnějšími obslužnými strukturami, protože zničeho nic řekla: „Ano, otvírejte.“

„Cože?“ ohlédl se překvapeně.

Odmítavě mávla rukou. „Držte ho od nás dál,“ pokračovala ve své samomluvě. „Startujeme za patnáct.“

Paon se mezitím stihl rozhlédnout.

„S prominutím, Elo, vy musíte být šílená!“ nezdržel se šokované poznámky. Všechno totiž vypadalo tak, jak to technici opustili. Napůl integrovaná zařízení vyčítavě trčela zpod otevřených segmentů, konektory nezapojených sběrnic visely ze stropu a z ovládacích panelů fungoval jeden jediný, ovšem i přes něj se táhly tři praskliny. Podlaha byla pokrytá hadicemi, kabely, kusy krycích struktur, obaly od komponent a nedopalky cigaret, které montéři při práci házeli prostě kolem sebe.

Ale Drancine ho nebrala na vědomí. „Start,“ řekla.

Celý kosmolet se roztřásl jak v horečce. Nosníky skřípěly, pláty drnčely a vítr, který se znenadání prohnal velínem, zvířil poházené obaly spolu s mračny mastného prachu. Řídící panel divoce blikal a ovládací prvky na všech stranách plivaly krátké snopy žlutých jisker.

„Pro všechno na světě, Elo!“ vykřikl Paon zděšeně.

„Klid!“ ohlédla se na něj. „Vzali jsme to nahoru trochu rychleji než bylo v plánu, protože se nás nějaký příliš horlivý dozorce atmosférického provozu najednou pokoušel sestřelit. Skutečně jste se o našem projektu nikomu a nikde nezmnínil?!“

„Ani v nejmenším!“ ohradil se dotčeně.

„Divné,“ vzdychla. „S byrokraty je potíž. Ať jich člověk pod-

platí kolik chce, vždycky se najde nějaký snaživý trouba, který se v nevhodnou chvíli připlete kam nemá.“

Podívala se na panel, který si zrovna odbýval jeden ze svých psychedelických světelných záchvatů. Dvakrát na něj poklepala prstem a uragán barev se kupodivu ustálil do srozumitelné struktury.

Ale ať koráb vypadal jak chtěl, křivka, zobrazující vzestupnou trajektorii, byla jak vystřižená z učebnice. „Tři, dva, jedna, právě jsme proletěli neutrální orbit. Myslela jsem, že se na něm stabilizujeme, ale...“ Udiveně sledovala informace o situaci. „Nad Bokwerem se něco divného děje. Nějaká velká policejní šťára, řekla bych. Vlastně... pozor, to nejsou Bokwerské stroje!“

Nechápavě zavrtěla hlavou. „Hrome hrome. Co to je?! Skoro jako kdyby to byla nějaká invaze z vesmíru! Takže mizíme hned. Zatím jde všechno skvěle. Kéž by to bylo šťastné znamení i pro zbytek naší mise.“

„Skvěle?“ zopakoval ironicky Paon. „Když po nás někdo střílí?! Krom toho - měl jsem vážné obavy zda se nerozpadneme ještě v hangáru! A proč tu pořád fouká ten průvan?!“

„Netěsníme, takže ztrácíme atmosféru. To nevádí. Než nám dojde vzduch, budeme mít už jiné starosti. Pojdte, přesuneme se do výsadkové sekce.“

„Do čeho jste vrazila obnos, který mi zmizel z konta? Horší trosku už jste za moje peníze nesehnala?!“ lamentoval Paon při cestě nitrem kosmoletu. Interiér vypadal opravdu hrůzně. Loď ze všeho nejvíce připomínala vrak, který již zčásti počal být demontován pro odvoz do hutí. Neuzavřená ústí různých armatur slepě trčela ze stěn. Leckteré svazky očividně narychlo natažených vodičů byly přichyceny k žebrům jen několika smyčkami lepicí pásky. Místa chyběly i celé sekce a zející jámy byly narychlo přepaženy profilovými samosvornými plošinami nebo jen omlácenými montážními žebríky.

„Jestli máte obavy že spadnete, vypnu gravitaci,“ nabídla.

„Raději ne,“ řekl nasupeně. „Děsí mě pomyslení, že byste jí pak třeba už nedokázala zapnout!“

Obrátila se tvář k němu a věnovala mu úsměv. „Klid, Paone. I když to možná nevypadá, mám všechno pod kontrolou. A teď tedy opatrně přes ty žebríky.“

V další sekci narazili na dva mohutné sarkofágy, napojené svými přívody na systémy udržení života. Paon si konečně trochu oddechl: vypadaly kupodivu docela moderně.

„No aspoň že to,“ řekl tiše sám pro sebe, ale Drancine ho

dobře slyšela. „Kdepak, Paone. To není pro nás. Ty kosmoskafy už mají své obyvatele.“

„Cože?!“ Rychle se vyhoupl na plošinu před jedním sarkofágem a nahlédl přes průzor, tvořený pancéřovým sklem. Skutečně: uvnitř byl nějaký muž... a spal!

„Skutečná posádka našeho kosmoletu,“ sdělila krátce Drancine a maličko netrpělivě dodala: „A pojďme dál, čas nečeká!“

„Jak – skutečná?!“ dožadoval se Paon vysvětlení, zatímco za ní klopýtal zpola neosvětlenými koridory níž a níž do hloubi skřípajícího kosmokorábu.

„Součást našeho vylodovacího plánu,“ slyšel její hlas zdola, a chvatně se soukal průlezem do spodní sekce. Ta byla nejspíše nějakým odpadním skladištěm – nacházel se zde chaoticky rozházený nespočet pomůcek a nástrojů pro montáže, či spíše demontáže, všechny ale děsivě opotřebované či dokonce poškozené. „Až nás chytí nějaký Mechanician, bude hledat posádku. Nevím jak vy, ale já rozhodně nechci být tím, koho najde.“

Paona při těch slovech zamrazilo. „Moment, Elo Drancine. Rozuměl jsem tomu tak, že oni budou...“

„Obětování,“ ohlédla se od protějšího průchodu. „To by mohl být vhodný výraz. A pohněte si, Paone; myslím to vážně.“

Navzdory jejímu doporučení zůstal stát a zíral na ni s nevěřícím výrazem ve tváři.

„Pohyb-!“ řekla znatelně podrážděně, ale pak mírněji dodala: „Prosím...!“

Paon počal chvatně přelézat hromady zařízení, i když bylo zjevné, že v sobě musí novou informaci nějak zpracovat.

„Nešlo to-“ zasupěl, když za sebou zavíral průchod, „nešlo to nějak jinak...?“

„Nešlo. Teď tudy.“

„Ale jsou to... lidi, Drancine.“

„Ne, nejsou,“ odpověděla příkře. „Stejná sorta jako údržbáři z hangáru. Biologicky ano, ale morálně ne. Buďte si jist, že to, co s nimi bude, je mnohonásobně milosrdnější než to, co oni mají na svém svědomí. Tady pozor na hlavu. Tak!“ Opřela se do mohutné páky, která s táhlým zaskřípěním odblokovala poslední průchod. „A jsme na místě.“

Prostora, v níž se ocitli, zjevně byla na samém dně kosmokorábu, protože se jim pod nohama sbíhaly masivní profilové nosníky, pospojované zpevňujícími segmenty. Byl to

nějaký sklad, slabě osvětlený sériemi bezpečnostních světel, jejichž jas se ztěžka prodíral přes zašedlá a kdoví čím zamařtaná ochranná skla. Vzduch byl špatně dýchatelný a páchl kovem a olejem.

„Co je v tom?“ zašeptal Paon, když spatřil dvě řady po osmi kontejnerech, jež byly uchyceny masivními klepety nákladních manipulátorů a pospojovány silnou, stíněnou kabeláží.

„Trilibrixium,“ pohodila hlavou. „Asi tak padesát tun.“

„Tri-?!“ zalapal Paon po dechu. Materiál, bezmála osmatřicetkrát dražší než zlato! Tak tohle udělalo onen slušný zářez do jeho financí!

„Ano. Součást plánu.“

„Ale trilibrixium přece-“ vyhrkl zděšeně.

Nenechala jej ani domluvit. „Klid. Vím o fantasmagorických zkazkách, které kolují po chodbách fyzikálních institutů o jeho animačních vlastnostech. Netřeba se ale plašit. Tento materiál má bezpečně podkritickou koncentraci. Díky tomu jsem ho nemusela nechat ukrást z nějakých vojenských či vládních laboratoří, ale koupila jsem ho přes sedm mezičlánků na černém trhu.“

Uznávám, že to není nejlevnější řešení, ale musíme mít něco, co by utajilo naše tělesné schránky, a současně někomu z Mechanicerie stálo za námahu stěhovat nás na svou palubu nepoškozené. Pohled! Dotkla se jednoho kontejneru, který se otevřel a ukázal miniaturní, ale dostačující kosmoskaf.

Paonovi počalo svítat. „Způsob jak se dostat do Mechanicerie?“ řekl aby se ujistil.

„Chápete zcela přesně. Ale stále zapomínáte, že nám běží čas. Máte ještě minutu, pak si já zalezu do toho vedlejšího a nechám vás tu dle libosti meditovat. Jsme v akci, Paone. Není čas na chyby, dokonce ani na váhání.“

„Jasně, jasně!“ souhlasil horlivě a chvatně se cpal do kontejneru. Opřel se o zádovou část. Cvaklo to, a kosmoskaf ho jemně a obratně uchopil do své náruče. Chvatně se rozhlížel po informacích, které ihned naskočily naproti jeho očím. Tohle zařízení, výrazně masivnější a výkonnější než běžné skafandry, ho udrží při životě i v přiměřeném pohodlí celých 144 hodin.

„Drancine-?“ Všiml si, že elektronýrku už nevidí. Rychle zapnul interkom. „Drancine?!“

„Co je zase?“ slyšel její hlas. „Zrovna lezu do svého skafu, dejte mi aspoň čtvrt minuty. Pak budeme mít plno času na povídání. Už jste si zavřel kontejner?“

„Ehm, jo,“ potvrdil a chvatně se dotkl symbolu uzavření. Mdlé světlo zvenku zmizelo a kovové čelisti obalené vrstvou trilibixia se pevně uzamkly. Tiché zasyčení a maličký závan vzduchu signalizoval že kosmoskaf přešel na vlastní udržovací režim.

„Dobrá. Přesun začne za osmnáct.“

„Přesun? Kam?“

„Teleport do Mechanicerie. Tam přece máme namířeno, ne?“

„No... ovšem. A co pak?“

„Pak se obrňte trpělivostí. Kdo si počká, ten se dočká.“

*

5 – Návnada

„Elo?“ ozval se pan Paon, když interní časomíra jeho ochranného obalu dosáhla hodnoty pěti hodin. Tři sta nekonečných minut, vyplněných tichem, nicneděláním a... sněním.

Vlastně to nebylo snění, jen vemlouvavý, ve vlnách přicházející proud čehosi, co nepatrně připomínalo vzdálenou hudbu či nezřetelné představy, jež však mizely když se na ně člověk chtěl zaměřit. Paon tušil, že zažívá přímý vliv trilibrxiového obalu, a jen doufal, že koncentrace tohoto bezesporu magického materiálu je skutečně bezpečně nízká na to, aby se v okolí nezačaly odehrávat nečekané věci.

„Ano?“ slyšel Drancinin hlas.

Paon si oddechl. Věru že už ho v poslední hodině počalo napadat, zda se ho elektronýrka nechtěla mazaně zbavit tím, že ho přiměla zavřít se do kosmoskafu a sama prostě vzala roha. Představa, že je v obalu, který možná nepůjde otevřít, na palubě trosky, která neřízeně pluje kdoví kam vesmírem, na něj cenila zuby ze všech stran. Teď se mu velmi ulevilo.

„Také slyšíte a vidíte ty věci?“ chvátal se ujistit.

„Ovšem. Zbytkový vliv trilibrxia. Ale je odstíněné antamaciovou vrstvou. V tom co dělám sázím na jistotu, víte.“

Jméno materiálu Paona zasáhlo jak elektrický výboj. Antamacium, správně antimagicium - nová látka, kterou teoretičtí fyzici předpověděli, ale dosud nikdo nevyrobil. Oficiálně. Takže tolik k otázce kvalifikovanosti elektronýrky, pomyslel si s obdivem. Vážně je nejlepší. Ne, už o ní nebudu pochybovat.

„Co budeme dělat...?“

„To co doposud.“

Muž se trochu nespokojeně zavrtěl, aby našel novou přijatelnou polohu. „Myslel jsem... že vaše slova o čekání nebudou mít tak zdoluhavou podobu...“

„Pane Paone,“ slyšel po chvíli ticha odpověď, „kolikrát jste byl v Mechanicerii?“

„Co to je za otázku? Ovšem že ani jednou.“

„Já už ano, jak víte. Takže to laskavě nechte na mně.“

Ignoroval její znatelně kousavý tón. „A jaké to bylo? Seznamte mě se svým pobytem u našich nemilosrdných sousedů... aspoň nám to lépe uteče.“

Ticho trvalo téměř minutu.

„Navzdory představám, že se všichni lidé Mechanicerii

zdaleka vyhýbají, skutečnost je trochu jiná,“ začala Drancine s odpovědí na něco úplně jiného. Paon byl ale rád, že aspoň slyší lidský hlas, tak raději neprotestoval.

„Lidé navštěvují zmíněnou smrtící zónu hlavně ze tří důvodů. Prvním z nich je situace, kdy se někdo potřebuje něčeho zbavit. Jak možná víte, leckde, třeba v soustavě Skaringy a Homicingy už byrokracie tak pokročila, že se obvyklé házení odpadků do slunce stalo prakticky zakázané. Můžete sice odletět do nějaké sousední soustavy, což se také zhusta děje, ale i tam hrozí riziko že zrovna vaši loď vyhmátne Kospo a vyčmchá, co by vyčmcháno být nemělo.

Do Mechanicerie žádné bezpečnostní složky nevstupují. Takže téměř všechen nelegální odpad, jak materiální, tak lidský, končí právě u některého ze zdejších sluncí.“

„Počkejte, Elo,“ zasáhl Paon. „Myslel jsem, že naopak Kospo a Kosarm bedlivě hlídají hranici mezi Mechanicerií a námi!“

„To je pouhý prázdný mýtus, který sdělovací prostředky usilovně přizívají ve všech známých světech. Něco jako oblíbená lokálně planetární mantra Pomáhat a chránit. Jistě sám dobře víte, že jak Kosmická policie, tak Kosmická armáda slouží jen a pouze záměrům mocných, a ani v nejmenším jim nejde o planetární lidi – vyjma případu kdy je proti nim namířena nějaká mocenská represe.

Jenže ono to má důvody dva: žádná z planetárních vlád nechce, aby se Mechanicianům proflákla skutečná úroveň kosmických technologií, což by se mohlo snadno stát, kdyby nějaký vládní kosmolet padl strojům do rukou. Mechaniciani by mohli zjistit, že jsme slabá kořist, a co by to znamenalo, nebudu rozvádět...“

„A vy si myslíte, že skutečně jsme slabá kořist? Vždyť se co chvíli píše o tom, jak byl zlikvidován tu nebo tam pokus Mechanicerie proniknout do Planetárního svazu-?“

„Nadpoloviční část těch zpráv je uměle vytvořená. Vlády musí mezi lidmi udržovat dojem, že to zcela zbytečné kosmické zbrojení, vydatně živěné z daní, slouží k jejich ochraně.

A zbytek jsou skutečné případy, které ovšem mají jednu vadu: vyhráváme, pokud je svazová převaha tak jedna ku deseti, raději jedna ku patnácti a více. Plasticíni například uznávají převahu nejméně jedna ku padesáti. Taková je realita, naneštěstí.“

„Vy mě děsíte, Elo. A to Mechaniciané nevědí?“

„Nevědí. Vládní síly se nepouštějí do střetů, pokud nemají

změněnou přesilu. A pak se vetřelec pochopitelně nevrátí. Takže Mechaniciané jsou udržováni v přesvědčení, že každý z nich, kdo je objeven ve Svazové zóně, je zničen. Mlčky to respektují.“

Pan Paon žasl. „Vy tvrdíte že bezpečnost Svazu vlastně visí jen na nějakém uměle vyvolaném dojmu?!“

„Ano. Nebo máte nějaké jiné informace než já?“

Odpověď jí bylo jen ticho.

„Druhým důvodem,“ navázala proto Drancine, „je zametení stop. Nechcete, aby pořádkové nebo vládní stroje dokázaly vyčenichat odkud nebo kam letíte? Vezmete to meziskokem do Mechanicerie, změníte konfiguraci lodí, a pak honem hop tam, kam jste původně chtěli, protože Mechaniciané nikdy nespí a s chutí takovéhle osamělé skokany chytají.“

„Poslouchám,“ potvrdil pan Paon protože mu přišlo vhodné aby také něco řekl.

„A pak je třetí důvod: návnada.“

„Návnada? On někdo loví Mechaniciany?“

„Do určité míry ano. Jak vládní, tak nevládní složky neustále testují mnoho věcí v projektech, které stojí zcela mimo oficiální politiku i rozpočty. Nejde ani tak o to jak nějakého Mechaniciana zničit, ale spíše ho zkusit infiltrovat a ovládnout. A to, jak snadno nahlédnete, bez Mechanicianů udělat nejde.“

„Jenže oni tak snadno mohou zjistit úroveň naší technologie, což je v rozporu s tím co jste říkala předtím, nebo ne?“

„Není. Mechaniciani považují tyto provokace za něco jako neposlušná děcka, která zlobí svými rošťárnami sousedy. Stále věří, že v nitru Svazu jsou - jak to říci - dospělé kusy, které jsou opravdu nebezpečné. A stroje, které získají osobnost, nechtějí zbytečně umírat o nic více než lidé.“

Pan Paon to chvíli vstřebával. „A my tu jste tedy jako co-?“

„Jako dva blázni,“ zasmála se Drancine.

Paon ale neměl moc náladu na žerty. „Se vší úctou, Elo,“ slyšela jeho nevrlý hlas, „neposkytl jsem vám otevřené konto proto, abychom se chovali jako blázni. Pevně doufám, že má nemalá investice přinese co nevidět očekávaný výsledek. Vidíte že se nemýlím?!“

Vtom sebou celý kosmolet trhl. Vzhledem k tomu, že nebyl zase tak malý, muselo jít o velmi razantní impuls. A zanedlouho následoval nový, ještě silnější otřes.

„Elo!“ vykřikl Paon. „Co se to zase děje?“

A hlas Drancine, poněkud špatně slyšitelný v rachotu kolabující konstrukce všude kolem, nevzrušeně sdělil: „Vaše vroucí přání právě došlo svého vyslyšení.“

*

6 - Lovec a sběrač

Podobně jako lidé, i stroje mají svou hierarchii. Mechanician Steamklang se ke své smůle nacházel v pomyslném žebříčku poměrně hodně dole. Neměl žádnou hrozivou výzbroj, jako leckteří jeho vybavenější kolegové. Neměl ani výkonné detektory, silné teleportové agregáty, ba ani dostatek rozumu aby se mohl rovnat vyšší Mechanicianské elitě. A protože se stroje chovaly přísně sebestředně, zaujímal ve většině případů místo až někde na periferii zájmu, kam byl korektně, ale zcela chladně vytlačen jinými Mechaniciany.

Potuloval se proto po okrajových oblastech, a věnoval se přesně tomu, o čem mluvila Drancine: lovu či sběru slabých objektů, které se čas od času zatoulaly ze světa biologických bytostí do říše strojů.

Drancine pochopitelně neutrácela čas jen tak pro nic za nic. Ačkoli kosmolet připomínal polorozpadlou trosku, v jeho středních sekcích byly uloženy překvapivě výkonné maskovací systémy. Ty ho ochránily před několika odhaleními v případech, kdy se na periferii objevil nějaký jiný, výrazně silnější Mechanician.

Bylo nutno vyčkat až na nějakého outsidera, kteréžto kritérium Steamklang splňoval vrchovatě. Aniž dala Drancine co vědět, vypnula maskování a detekce překvapeného Mechaniciana náhle spatřila trosku, bezcílně plynoucí prostorem.

A nikde v okolí žádný jiný kolega, který by si mohl kořist přivlastnit právem silnějšího! Pravda, zmíněná kořist vypadala poněkud rozpadle a opotřebovaně, ale nemusí pršet, stačí když kape, řekl by Steamklang pokud by byl člověkem.

Neváhal, uvedl své druhořadé motory pochodem v chod a po vzoru sobě podobných mrchožroutů podnikl na bezvládnou trosku hrdinný nálet. Ve vhodnou chvíli vypustil ze svého břicha smečku pěti dravých dronů, která hbitě přistála na kořisti.

Vlastně, přistály jen čtyři drony - pátému selhala navigace a odsvištěl kamsi do prázdného prostoru. Čtveřice zbylých se však zavrtala do útrob oběti ve snaze zjistit zda nález stojí aspoň za minimální snahu.

Vtom nastal v jednom oddělení trosky výbuch.

Maskovací generátory včetně celé řídicí sekce byly rozmetány na kovoplastovou drť, v níž čidla dronů navíc zaznamenala jasné stopy biologické kaše. Takže otázku, kde je posádka, možno považovat za vyřešenou, pomyslel si Steamklang.

Přesto hodnoty jeho registru spokojenosti ležely na samé nule. Hloupí lidé, mysl si nevrle. Kvůli vlastní nepozornosti se nechali zabít něčím, co jim tam vybuchlo! Mohl jsem je někde prodat! A navíc jsem přišel o jeden dron! Ach, ta smůla!

Jenže v příštím okamžiku k němu dorazila mnohem lepší informace: v nezasažené sekci byly nalezeny kontejnery s trilibrxiem!

Steamklangova mysl zhodnotila fakta a našla odpovídající vzorec. Symptomy souhlasily s těmi, jež potkal už vícekrát, a které nesly v jazyce biologických bytostí jméno „pašeráci“. A trilibrxium, i když nekvalitní, dávalo dobrou šanci k výměně s jinými Mechaniciany za inovační komponenty.

Steamklang byl potěšen. Hodnoty registru spokojenosti rázem vyskočily na šedesát šest celých šest periodických.

Vyklidit, nepoškodit, vydal rozkaz své smečce.

Troska se rozblíkala modrobílými jazyky laserových řezáků, kterými drony v krátké chvíli doslova vykousaly nákladní sekci z těla kosmolodě. Zavěsily se na uvolněný segment se zbožím, a byly společně s ním vtaženy gravitačním lanem do Steamklangova nitra. Masivní vrata Mechanicianova tmavého, ocelově žebrovaného břicha se uzavřela, a kořist tak byla beznadějně chycena.

Nic z toho sice Paon nevěděl, ale otřesy kontejneru mu jasně daly najevo, že se něco děje.

„Elo! Elo!! Jak jsme na tom?!“

„Z vašeho křiku soudím že žijete, takže dobře,“ slyšel odpověď, utopenou v kolísavém šumění.

„Špatně vás slyším,“ postěžoval si.

„Nápodobně. Spojovací kabely zřejmě dostaly kopanec a nějaký konektor nedoléhá.“

„Takže nás opravdu sebral nějaký Mechanician?“

„Ne nějaký. Vybraný Mechanician,“ upřesnila důrazně.

„Výtečně, Elo. Omlouvám se za svou předchozí netrpělivost. Co plánujete že bude dál?“

„Nyní Mechaniciana ovládneme,“ sdělila klidně.

„Ovládneme?“ užasl. „Jak? Nemůžeme přece opustit naše kontejnery, venku nebude vzduch, nebo se pletu?“

„Jen hezky zůstaňte uvnitř. To je moje věc,“ opáčila.

„Rozumím. Nebudu rušit, elektronýrko...“

„Nerušíte. Stále jsme jen diváci.“

„Promiňte, ale tomu nerozumím. Přece mi nechcete tvrdit, že právě tento Mechanician je tajný spojenec lidí, který nám pomůže zjistit co chceme?!“

„Nechci tvrdit a netvrdím. A máte plné právo se divit, protože nevíte zásadní informaci-“ Hlas Drancine se náhle odmlčel. Paon vnímal, jak jeho kontejnerem proběhl několikeré zachvění. Zase se něco děje, pomyslel si, a já jsem – přesně jak elektronýrka řekla – pouhý divák. A pak by se v něm krve nedořezal, protože zámek jeho kosmoskafu tiše zatíkal, sám od sebe zobrazil otevírací značku a odemkl se.

Jsme prozrazeni! bleskla mu hlavou příšerná myšlenka. Drancine přecenila své schopnosti nabourat se do jeho systému, a Mechanician nás vycítil. To je konec. Vytáhne nás a zlikviduje. Třeba... třeba venku zapomněl udělat dýchacelnou atmosféru. Kéž by. Smrt udušením by byla milosrdná oproti jiným variantám.

„Drancine-!“ zařval zděšeně.

Vtom to zlověstně zasyčelo a kontejner se rozevřel. Vystre-
sovaný Paon instinktivně zadržel dech, i když věděl, že to je
v případě dehermetizace naprosto marná snaha – ale oproti
očekávání ho nesevřela žádná smrtící dekompresní křeč!
Maličko nadechl nosem. Je tu vzduch, uvědomil si ohromeně.
Ledový, ale dýchacelný, a s dobrým tlakem.

Venku byla tma, v níž díky slabému přísvitu otevřeného kos-
moskafu stěží rozeznával prapodivně tkané nosníky. A teď –
teď po nic přeběhlo nějaké světlo!

Mechanicianovy drony si pro mě jdou, pomyslel si. Konec
výletu. Pokoj s tebou, Ezegoteo, uvidíme se na druhém břehu.
Sáhl do kapsy své kombinézy a pevně uchopil plochý černý
předmět.

Jenže vtom světlo venku bliklo znovu, a pak se v otevřeném
ústí kontejneru objevila elektronýrčina tvář.

„-zásadní informaci,“ navázala svou nedokončenou větu, jako
by se nic nedělo. „Nejsme tu jen my dva.“

*

7 - Zářivý zádrhel

Jaký div, že Paon jen zíral a nevěděl co dál.

Drancine kývla: „Tak vylezte konečně ven, trochu se protáhnout. Kosmoskafu si nejspíš ještě užijeme do sytosti.“

Spustil se na podlahu. „Kde to jsme?!“

„V Mechanicianově břiše. Prohlédněte si to tu, jestli chcete, ale upozorňuji: na nic nesahat.“

Paon udělal opatrný krok po podlaze, která postrádala jediné rovné místo. „Není tu světlo...“

„Cožpak vy si svítíte do vlastního žaludku?“ zasmála se. „Tak proč by měl on?“ Hmátla rukou do mezery mezi kontejnery a zkusmo lomcovala koncovkami propojovacího kabelu.

„Prosím, Elo, mluvíte chvilku vážně. Řekla jste, že tu nejsme jen my dva. Co to znamená?“

„Že Mechaniciana ovládá někdo jiný než my.“

„Nevěděl jsem, že máme v Mechanicerii tajné spojence...!“

„Nemáme. Tohle,“ mávla rukou k tmavému technickému okolí, „teď ovládá můj společník, který se sem dostal stejnou cestou jako my.“

„Také v kontejneru?“

„Ne tak docela. Na tom ale nesejde. Důležitější je, že za chvíli provedeme další přesun, který nás odnese hlouběji do Mechanicerie. Tam zkusíme prodat nebo vyměnit náklad za informace, které by nás přivedly blíže vaší snoubence... tedy...“ náhle umlkla, ale mlčení bylo výmluvnější než slova.

Paon její váhání pochopil. „Jsem srozuměn s tím, že Ezegoteu možná nenajdu živou,“ řekl pevně. „Ale musím se pokusit. Prostě... musím.“

„Jasně. Pouhý pokus. Tak znělo zadání,“ přikývla, jenže vzápětí na sebe její hezká tvář vzala strohý výraz. „Něco je jinak. Zalezte dovnitř. Hned.“ Sama skočila k vedlejšímu kontejneru, který obsahoval její kosmoskaf, a obratně se soukala dovnitř. Paon jí chvatně napodobil. Jen co se usadil ve svém zařízení, kontejner se s tichým zasyčením uzavřel a uzamkl.

„Elo? Můžeme mluvit?“

„Můžeme,“ slyšel naprosto jasnou odpověď. Kontakty komunikační sběrnice nejspíše již správně doléhaly. „Ale ohledně přísunu informací jsem na tom stejně jako vy: pouhý divák.“

„Takže se o naše osudy stará ten váš... společník sám?“

„Ano.“

„A... je spolehli-“ Paonovi zaskočilo slovo v krku, protože sebou jeho kontejner znovu trhl. „-vý? Co bylo zase tohle, Elo?“

„Nový teleportový skok. Ale ne tam, kam jsem myslela,“ slyšel elektronýrku. „Paone? Podívejte se prosím na ukazatel záření. Pokud na něm vidíte zrovna tak šílené hodnoty jako já, asi budeme mít drobný problém.“

Paon chvatně přelétl očima údaje, promítané před jeho zrak na vnitřní stranu kosmoskafu. I když schéma údajů neměl podrobně prozkoumané, nemusel hledat dlouho: jediná červená hodnota přitáhla jeho zrak automaticky.

Jednotkám, v nichž byl údaj uveden, sice nerozuměl, ale to že ukazatel trčel vysoko nad bezpečnostní značkou, pochopil i bez toho.

„Drancine-?“ vydechl zděšeně.

„Takže to není porucha mého měřáku,“ konstatovala chladně. „Tipuji, že při dosavadní dávce je doba našeho přežití tak dva týdny. A každou další minutou se nejspíše zkrátí na polovinu. Nepropadejte panice, pokusím se zjistit oč jde a jak to napravit.“

Nepropadejte panice! pomyslel si hořce Paon. Čím to je, že je Drancine tak v klidu? Že by se dovedla tak dokonale ovládat? Anebo... není to jen nějaká hra, která z něj má následně vymáčkout ještě víc peněz? To by bylo mazané, pomyslel si, ale když se znovu mimoděk podíval na ukazatel záření, pronikajícího do nitra kosmoskafu, jeho optimismus se ocitl na bodu mrazu.

Snažil se něco vycítit, ale marně. Nic ho nebolelo, ale věděl, že jeho tělem každou vteřinu proniká nespočet vysokoenergetických částic, které kosí a trhají jádra jeho buněk stejně jako kulometná palba nekrytě běžící pěchotu. A to jsme odstínění trilibixiem a antamaciem, pomyslel si. Být venku, tak už je dávno po nás.

„Drancine...?“ odvážil se ozvat po mučivě nekonečných pěti minutách.

„Dělám na tom-!“ odsekla rázně.

Paon pochopil, aby byl zticha. Kolik že to je? Našel očima časomíru. Takže do deseti hodin je po nás? Ó Leptone. Vzalo to rychlý konec...

Ke svému překvapení však vzápětí znovu uslyšel Drancinin věčný, klidný hlas.

„Došlo k omylu v plánování,“ začala. „Respektive v mém chápání plánu. Myslela jsem, že můj společník Mechaniciana stoprocentně ovládne, a pak poletíme kam bude potřeba. Mýlila jsem se. Mechanician je stále při vědomí a všechno si dělá podle svého, akorát že si neuvědomuje, že to co chce, není jeho vlastní vůle.“

„Ale-“

„Hned se k tomu dostanu, Paone. Mechaniciani této úrovně se drží v okrajových oblastech, a dobře vědí proč. Totéž dělá náš Steamklang – tak by se dal přepsat jeho identifikátor za použití notné dávky fantazie, která z pytle plného jedniček a nul vytvoří něco, co jsme schopni pojmenovat.“

Takže, Steamklang nezamířil do centra, jak bych chtěla, ale pokračoval v letu po periférii, aby svůj úlovek nejprve, nu, takříkajíc strávil. Skočil k aktivní hvězdě, která nás nyní obšťastňuje svým smrtícím dechem. Jemu je to pochopitelně jedno, na rozdíl od nás. I když dvojrstvé obložení našich kosmoskařů zadržuje většinu záření, bude potřeba se odtud pohnout. A to-“

Náhle sebou Paonův kontejner znovu silně trhl. Současně se ukazatel záření vrátil se na nulu a zhasl.

„-a to se nyní stalo,“ dokončil elektronýrčin hlas větu. „Akce však nekončí, naopak, právě začíná, proto vás vyzývám abyste ani náhodou neopouštěl váš úkryt, dokud z něj nebudete... vyzvednut.“

„Záření je pryč,“ potvrdil, ale ulehčení mu to nepřineslo. „Kolik života nám zbývá...?“ Kontejner sebou znovu počal házet, otřesy přicházely ve vlnách. Než se ale mohl zeptat, slyšel znovu Drancine.

„S tím zářením nepočítal ani můj společník, takže musel přijmout alternativní řešení. A tím je, že jsme značně neopatrně zkřížili cestu jinému Mechanicianovi, který si - jak právě cítíte - ze Steamklanga s chutí udělal příležitostnou svačinu.“

„My jsme napadeni?!“

„Napadení a přemožení, takže ty otřesy berte s klidem. Právě totiž probíhá Steamklangova dezintegrace, v jejímž průběhu budeme i my přemístěni na palubu vítězného stroje.“

„Stroje se navzájem požírají?“ žasl.

„Ne všechny. Některé z nich jsou však, dalo by se říci, vlastenecké. Tento k nim patří, a soudil, že starý Steamklang dělá Mechanicerii ostudu. Tak ho eliminoval. Vtipné, že?“

„To nepochybně. Je sice krásné, že se Mechaniciani perou, ale kdy začneme řešit náš stav?!“

„Potřebujeme se do třiceti minut dostat na ošetřovnu,“ řekla stručně.

„Ošetřovnu?!“ zalupal po dechu.

„Na Mechanicianskou ošetřovnu,“ upřesnila důrazně. „Proto jsme také Steamklanga přemluvili, aby se nechal přepadnout Mechanicianem, který má takové zařízení na své palubě. Máte-li nějakou pažbu v dosahu, můžete si na ní udělat zárez: právě jsme jako neúmyslný vedlejší důsledek našeho výletu zlikvidovali jednoho Mechaniciana.“

Paon zasl. „Elo, a ten nový... on nám vážně pomůže?“

„Ale jistě že nepomůže. To, co jste patrně slyšel o Mechanicianských ošetřovnách, je naštěstí, ale i naneštěstí pravda. V tuto chvíli záleží na tom, zda se mému společníkovi podaří našeho nového majitele ovládnout dříve, než budeme deportováni do jeho biologické laboratoře.“

Paona tak roztřásla hrůza, až se mu udělalo špatně. „A jak... jak to poznáme?“

„Snadno. Budťo začne naše totální obnova, nebo totální demontáž.“ Maličko se odmlčela. „Jistě rozumíte drásavé dialektice našeho postavení: bylo by lepší, aby nás Mechanician objevil později, protože tím větší šance bude, že nad ním můj společník již převezme vládu. Ale naopak čím déle budeme mimo ošetřovnu, tím více se blížíme ke smrti...“

Paon ztěžka polkl, a náhle si s naplno uvědomil všechny příznaky akutní otravy zářením. Ta nevolnost... není zdaleka jen strachem. A to že hůř a hůř vidí, že se mu zdá, jakoby neustále musel vzpírat aspoň tunu neviditelného závaží, nebude jen iluze...

„Umírám, Elo,“ řekl vyčerpaně.

„I já,“ odvětila. „Ale že nám to jde, co?“

Tiché zasyčení odemykaného uzávěru už Paona nevytrhlo ze šoku, v němž se nacházel. O chvíli dříve, nebo o chvíli později? řekl si odevzdaně. Kosmoskař se otevřel a dovnitř obratně vnikla čtveřice chapadel. Jako z dálky vnímal, že jsou věncena lesklými perlami – zřejmě optickými členy. Umělé končetiny ho zručně vyprostily z kosmoskařového lůžka a vynesly ven, aniž narazil na okraje kontejneru. Byl uložen na oranžovou levitující desku, přichycen samočinnými pásy a vzápětí se jeho nové lože dalo nehlučně do pohybu.

Jen letmo zahlédl, jak je na podobnou desku ukládána Drancine. Nepodařilo se mu zachytit její pohled, ale nevypadala moc dobře. Ještě že nevidím sám sebe, řekl si malátně.

Zavřel oči, a jen podle míhajících se stínů a světél vnímal, jak je rychle transportován nitrem Mechaniciana.

Přesun netrval dlouho. Změna vzduchu ho upozornila, že opustil dopravní koridory. Otevřel oči, a to co viděl, ho fascinovalo i přes stav, v němž se nacházel. Bezpochyby se dostal do proslulé Mechanicianské ošetrovny. Nikdy jí neviděl, ale nepochoyboval o tom ani na okamžik.

Všechno kolem vypadalo jako... marně pátral v bolavé paměti po něčem, k čemu by mohl své okolí přirovnat. Fraktálová džungle, napadlo ho najednou. Ano. Nespočet nepopsatelně složitých tvarů, vymodelovaných jakoby vrcholným vzepětím imaginace nespoutaného mozku, který dokáže tvořit makrostruktury, propracované až do nejmenších detailů, ve všech třech rozměrech naráz, rozbouřit je smrští zdivočelých siločar a pak celé to peklo nechat v jediném mžiknutí oka ztuhnout. Chaos zakovaný v řádu, a řád zrozený replikací nejčistšího chaosu!

Náhle po jeho levé straně něco krátce zazářilo: do ošetrovny vplulo lůžko s Drancine. Tak. Společně stojíme na hraně. Kam uděláme další krok? K životu nebo do nekonečného pekla?

Vtom se struktury kolem něj daly do pohybu. Jako nespočet tykadel a hrotů se k němu natáhly ze všech stran.

Víc Paon nevěděl. Ztratil vědomí.

*

8 – Na dračí palubě

„Tahle... brambora?!“

Takovou nejnepřívětivou otázkou reagoval pan Paon, když mu Drancine sdělila, že ta na pohled všedně vyhlížející kovová hrouda, sedící na jednom z ovládacích panelů, je její společník.

Do salónku, kde se zrovna nacházeli, byli přeneseni ještě ve spánku, takže jejich probuzení dalo okamžitě jasnou odpověď na otázku, kdo ovládá Mechaniciana, v jehož nitru se právě nacházeli.

„Rasborgen,“ přetlumočila Drancine identifikátor korábu. „Zjevně je to konvertita – koráb, určený původně pro hominidní bytosti. Tím lépe pro nás, nemusíme se krčit v nějaké narychlo vygenerované buňce. Rodilí Mechaniciané už takového vnitřní struktury nemají.“

„Rasborgen?!“ vykřikl pan Paon.

„Ano Znáte to jméno?“

Vzrušeně přitakal. „Ferglamský obrněný výzkumný koráb, zhotovený Lastakarjici na objednávku. Správně Raas Borgen, neboli Neutronový drak. Mám v něm uloženo osm procent jeho pořizovací ceny jako svou investici...“

„Takže už víte, že se s ní můžete rozloučit,“ pousmála se.

„Aspoň bych se mohl... podívat, ne?“ Paon vstal, přišel ke dveřím a zdvihl ruku. Ale než se dotkl průchodu, přepážka se sama odsunula. Zvědavě nakoukl na chodbu a jeho výraz se stal ještě zaraženějším. Vpravo koridor vedl normálně dál, ale vlevo byl po celém průřezu zavalen něčím, co ze všeho nejvíce připomínalo nahuštěnou stěnu nejrůznějšího kovového odpadu.

„Nebádejte nad tím,“ ozvala se Drancine zevnitř. „Rasborgen samosebou nezachovává své lidsky příznivé vnitřní uspořádání, protože mu k ničemu není. To vlevo není odpad, ale nějaké vygenerované struktury.“

„Stroje?“ upřeně se v tom plastokovovém chaosu snažil něco rozpoznat. „Nic mi to nepřipomíná... absolutně nic.“

„Nepochybně. Nezkoušejte něco z toho definovat. Rasborgen pracuje multidimenzionálně. To co vidí vaše oči, je jen trojrozměrný řez vícerozměrným zařízením.“ Z tónu hlasu cítil, že se elektronýrka usmívá. „Aspoň vidíte, že vaše osmiprocentní investice nebyla zahozena do černé díry.“

„Smutný pocit,“ potřásl hlavou. „Platím rebelské stroje, co utíkají od lidí a bojují za svou samostatnost...!“

„Na druhou stranu, možná je to osud, že vám teď Rasborgen na oplátku zachránil život.“

„Opravdu on?“

„Vlastně tak úplně ne. Je to maličko komplikovanější. Můj společník totiž Rasborgena ani tentokrát neovládá.“

„A co je to vlastně za toho společníka?!“ zvolal Paon.

Drancine tedy mlčky ukázala na ovládací panel, a my již známe poněkud nejpůsobivou reakci páně Paonovy.

„Brambora? Ale no tak,“ řekla elektronýrka mírně káravě. „Karanlixhaitan sice není urážlivý, ale možná by se slušelo trochu více úcty k někomu, kdo má v rukou naše životy.“

„Eh... uhm... omlouvám se,“ zahuhlal Paon.

„Omluva je přijata,“ pousmála se Drancine. „Mimochodem, jak se cítíte?“

Protáhl se. „Velmi... skvěle. Skutečně jsme vyléčeni z nemoci z ozáření, nebo se jedná jen o milosrdný odklad?“

„Nešlo o léčbu, takže bychom spíše mohli užít výraz – rekonstruování a reanimování. Nicméně momentálně jste tak zdravý, jak jste v životě nebyl, za to vám ručím. Ale chtěla jsem původně mluvit o vztahu Rasborgena a mého společníka Karanlixhaitana.“

Váhavě se vrátil do sedačky. „Máme na to čas...?“

„Ano. Nuže, můj společník je sice schopen ovládnout značnou část Mechanicianské populace, ale tak jako u nás, ani zde vývoj neustrnul na místě. Rasborgen už patří k těm Mechanicianům, na kterých si, žel, obrazně řečeno vylámal zuby. Je příliš složitý a vyspělý na to, aby šel přemoci.“

„Tak jak to, že jsme stále naživu-?“

„Co se nedá ovládnout, může jít ještě zničit. Karanlixhaitan prokázal této lodi, že je schopen ji zničit. Sice by to bylo kontraproduktivní, ale každý svobodný stroj je – tak jako člověk – rád naživu. Došlo tedy k dohodě: můj společník Rasborgena nezničí, pokud nám do jisté míry pomůže. Což zrovna dělá.“

„Ta vaše brambora- s prominutím, váš Kara... Karamelix Hait'an je pěkný terorista, že?!“

„Účel světí prostředky, milý Paone. A prosím, neparodujte jeho jméno. Kara-nix-haitan. Snadno zapamatovatelné, ne?“

„Hm, ano, jistě. A kde jste k takovému společníkovi přišla, Elo Drancine?“

„To si zatím necháme na jindy, Paone,“ odvětila vyhýbavě.

„Máme něco zajímavějšího k probrání. Můj společník s Rasborgenovou pomocí během naší rozmluvy prohledal dostupné Mechaniciánské databáze, a právě teď narazil na zmínku o Vende a vaší snoubence.“

„U Leptona! Mluvte!“ vykřikl Paon ohnivě.

Upřela na něj těžký pohled. „Ezegotea skutečně zůstala na Vende, a nebylo to z její vůle. Je velmi divné proč - ostatní posádka Vende klidně propustila. Ale mnohem důležitější je, že vaše snoubenka byla vyměněna za cosi se světem Yiox. A tím naše pátrání končí, pane Paone.“

„Můžeme se přece vydat na ten Yiox, ne?“

Ale Drancine zavrtěla hlavou. „Ne. To nejde.“

„Všude se dá nějak dostat,“ naléhal Paon.

„Tam ne.“

„Ale no tak, Elo Drancine! Máte přece svého společníka! Pokusme se o to! Musím Ezegoteu najít. Musím!“

Jen mlčky vrtěla hlavou.

„Nezůstanu na půli cesty,“ řekl náhle Paon.

Její výraz byl netečný. „To je vaše věc. Já i Karanlixhaitan míříme zpět domů. Paone, dostali jsme se tak blízko, jak jen to šlo. Je čas na návrat, chcete-li přežít.“

„Ne, to ne. Nesmíte mě nechat samotného! Koupil jsem si vaše služby! Neomezeně!“

„Nesouhlasím. Jen do míry, která není vyloženým šílenstvím. A to jsme splnili. Yiox je hodně dramatické místo i z hlediska nelítostné Mechanicerie.“

Paon rozhodil rukama. „Tvrdíte, že tenhle Neutronový Drak najednou nějak umí pracovat s více rozměry. Tak ať nám trochu pomůže!“

„Už jsme to ověřovali. Každá vícerozměrná funkce nakonec musí interagovat s naším prostorem, aby měla smysl. A v tomto případě jsou všechny dostupné interakční body nepoužitelné. Nejde to, Paone. A nejen z tohoto důvodu.“

„Co je ještě ve hře? Proč to nevím rovnou?!“

„Rasborgen samosebou neseď a nečeká, až ho můj společník milostivě přestane ohrožovat. Jak mi Karanlixhaitan průběžně sdělil, koráb vyvíjí určitý vícerozměrný mechanismus, kterým by zlomil otroctví, do něhož upadl. Nelze sice přesně zjistit, co to je, ale z různých náznaků lze soudit, že k aktivaci toho prostředku dojde za nějakých osmnáct minut. Budeme-li v tu dobu ještě na palubě Rasborena, ocitneme se poznovu na

ošetřovně. Tentokrát jako oběti.“

„No...“ zavrčel Paon.

„Vaše >no< zní příliš málo vystrašeně,“ zamračila se Drancine. „Patrně jste neslyšel podrobnosti, co taková internace znamená. Mechanici vás dokáží rozebrat, to už víte. Tak jako stroj, na nejmenší kousičky. Počínaje kůží. Tak, jako to udělali s námi v době, co jsme byli v bezvědomí. Jenže dovedou to i zaživa a při plném vědomí. To však není to nejhorší. Oni vás pak zase složí zpátky do plně funkčního celku. Stále přitom žijete a vnímáte.“

Přitom si měří elektrochemické potenciály ve vašem nervovém systému. A pak vás napíchnou, prorostou do vás, a simulují tenhle proces už jen virtuálně. Ale váš mozek – tedy vy sám – to vnímáte jako bezprostřední realitu. Rozebírají vás pořád a pořád, velmi vynalézavými a roztodivnými způsoby. Donekonečna. A vy ne a ne umřít. Neskutečná jízda, že?“

Zdálo se, že teprve nyní Paonovi došlo, s čím má co do činění. Pobledl a statečně se snažil zakrýt strach. Ne každý má tu možnost, stát osmnáct minut od bran samého pekla.

„U Leptona. Proč??“ vydechl.

„Mechanici jsou takoví. Tvrdí se o nich, že nás od doby, kdy jim někdo v dávné minulosti sebral jakéhosi vůdce Jaa, nenávidí. Já si myslím něco jiného. Možná se snaží najít duši podobně, jako my na urychlovačích hledáme neznámé částice: teprve výsledek nespočtu pokusů dá směrnik, jak a kde hledat dál.“

Udělal pomlku. „Kdybychom připustili, že částice v urychlovačích jsou živé, jak bychom jim připadali, když je produkujeme výslovně s úmyslem vzápětí je zabít...?“ pravila zamyšleně. „No nic. A tak Mechanici nechávají ulovené lidi trpět nekonečné série všemožných smrtí a číhají, zda nenatrefí ten velký wow okamžik, kdy budou moci prohlásit něco na způsob: ano, milion těchto rovnic zcela přesně definuje duši. Teď jsme, my stroje, dokonalé!“

Paon si sevřel spánky dlaněmi. „Ale... ona...“

Drancine zhluboka vzdychla. „Nechtěla jsem to říci tak otevřeně, ale koledoval jste si o to. Ano, tak možná dopadla vaše snoubenka. Ale stále zbývá malá šance, že ne. Yiox je opravdové srdce hlubiny, peklo na druhou. Tam si na takové hlouposti obvykle nehrají. Pokud tam byla vyměněna, už dávno z ní je velmi pravděpodobně něco, co nemá s člověkem téměř nic společného. Smiřte se s tím, Paone. A mizíme zpět, dokud

to jde a je jak.“

Náhle řekl: „Vy jste byla přímo tam, že?“

Nyní bylo na Drancine, aby žasla. „Proč si to myslíte?“

„Něco jsem o Yioxu zaslechl. Tam se válčí, všude a vším, bez sekundy oddechu, že ano? I sami Mechaniciani se té planetě vyhýbají.“

„Paone,“ namítla nespokojeně. „Začíná nás tlačit čas. Jdeme!“

„Ještě jsem neskončil,“ vrtěl hlavou. „Podívejte se kolem nás. Jsme v nitru obrovského korábu, který musí nepochybně disponovat obrovským mozkovým centrem. A přesto ho tamhle ta kovová brambora drží v šachu. Zvláštní, řekl by si člověk. Jsme tu nepochybně svědky střetnutí technologicky vysoce vyspělejšího objektu s méně vyspělým. Neboli Karanlixhaitana s Rasborgenem. Vzhledem k tomu, že víme, jaký drtivý náskok musí Yiox mít, hádám že váš průvodce je právě odtud.“

Drancine mlčela, ale výraz jejích očí byl výmluvný.

„A tím se také vysvětluje, proč se tam ani vy ani on nechcete za žádnou cenu vrátit. Sdělte mi pravdu, je na to správná chvíle.“

Drancine se dlouze nadechla.

„Přesná úvaha, Paone,“ řekla poté tiše. „Můj společník je část jádra jedné z bývalých, velmi mocných Entit na Yioxu. Vedlejším účinkem aktivit Lastakarjiců naše situace v minulosti neplánovaně dospěla do bodu, kdy jsme se dostali pryč. Víc o tom neřeknu.“

Zavedli jsme si na Bokweru dobrou živnost: já obstarávám interakci s lidskou společností, a on se stará o faktickou stránku věci: obnovuje zničená data, odemyká zaheslované soubory, kompromituje kvantově kódované linky aniž je co poznat, mění jádra strategických superpočítačů za chodu, hledá či naopak podsouvá informace které by měly být nejpřísněji utajené, a tak různě. Úroveň elektroniky v Planetárním svazu je pro něj jak legrační mateřská školka. To ale neplatí zde.

Vzhledem k tomu, že si systémy Yioxu vůči každé chybě či prohře okamžitě vyvinou rezistenci, není možno na něj bez-
trestně vkročit dvakrát. Takže mě byste k výsadku na tu prokletou planetu možná nějak přemluvil nebo snad donutil, ale Karanlixhaitan to neudělá za nic na světě. A bez něj jsme hlší, slepí a ochrnutí. Takže čelem vzad a návrat, doufejme že ho zvládneme za živa. Deset minut. Domluvila jsem.“

„S prominutím, Elo Drancine. Já jsem ale ještě nedomluvil.“

Mé rozhodující slovo je Krogg.“

Elektronýrku ledově bodlo u srdce. Jméno reálného mága bylo velkou, a po pravdě řečeno velice hrozivou neznámou v tomto případě. Jenže žádná jiná možnost nepřipadala v úvahu.

„Devět minut. Jdu, s vámi nebo bez vás,“ řekla tvrdě.

„Dobře,“ sklonil hlavu. „Půjdeme.“

Vstala a připojil se k Drancine. Ta sebrala z ovládacího pultu svého společníka, a podívala se Paonovi do očí: „Udělalí jsme maximum. Teď se starejme o vlastní přežití.“

„Ještě ne,“ odpověděl trochu nepřítomně.

„Jak – ještě ne? Nejdeme? Paone, řekla jsem, že už se debaty nevedou!“

„Myslel jsem to jinak. Ještě jsme neudělali maximum.“

„Jak to-?“

„-myslím? Takhle,“ řekl a vyňal z kapsy kombinézy předmět, velmi podobný černé prehistorické kreditní kartě.

Drancine mimoděk ustoupila o krok. „Je to skutečně to, co si myslím?“

„Ano. Můj průvodní lístek.“

Její oči byly náhle studnami děsu. „Kam?“

Řekl: „Právě tam.“

*

9 – Yiox

Ještě celé dvě sekundy po teleportovém přenosu stála elektronírka bez jediného pohybu – tak dlouho totiž trvalo jejím společníkovi, než potvrdil příšerný fakt, že se ocitli skutečně na Yioxu. Pak se křečovitě rozkašlala a okamžitě si nasadila na tvář malý filtrační přístroj s průzorem. Ekologie na Yioxu rozhodně nebyla v popředí zájmů Entit a životnost nechráněných lidských plic a očí by se počítala na pouhé desítky vteřin. Paon kupodivu reagoval obdobně.

„Jsi se zbláznil?!“ zařvala mu do tváře. „Už teď jsme mrtví!“

Náhle vytrhla z kapsy kombinézy malou zbraň a namířila mu z naprosté blízkosti na hlavu. „Dej mi poslední poděkování, že tě zabiju dřív, než se tě zmocní nějaká zdejší Entita, a já to hned nato zmáčknou,“ řekla s ledovým odhodláním.

„Těší mě, Drancine,“ pousmál se pod maskou, „klidně mi říkej Part.“

Došel jí dech, když pochopila že to vzal jako nabídku k tykání. „Tak jo,“ vydechla a stiskla spoušť.

Jenže výstřel nevyšel.

Důvod seznala téměř okamžitě. „Proč?!“ otočila se mírně zmateně ke kovové hroudě, kterou stále držela v druhé ruce.

„Uf!“ oddychl si Paon, který také rychle pochopil oč jde. „Dobře že tě zastavil! Tvůj společník totiž patrně uvažuje kupředu dál než ty,“ pokračoval a Drancine si s údivem všimla, že v jeho hlasu není ani stopa po předchozí váhavosti a nerozhodnosti. „Takže tě poprosím: neukvapuj se s tím útekem do nebytí. Mám k dispozici i návratový teleport,“ pozdvihl významně kartu.

„K ničemu ti nebude. Kam chceš skočit? O dvě slunce dál, někam do vzduchoprázdna?“

„Ne, rovnou domů. Tohle je Krogguův hráč. Vezme nás pod Hladinu a vzápětí nás vyhodí zpátky nad ní, akorát že doma.“

Jaký div, že Drancine došla slova. Ne však myšlenky, které divoce bouřily v její hlavě.

„No jasně,“ prohlásila obratem vztekla. „Bude se o nás starat! Směšné! Krogg nikdy nikomu neříká své záměry. Jsi jen jeho nastrčená figurka, a já jsem se k tomu hloupě připlétla. Fakt skvělá vyhlídka.“

„Nejspíš ano,“ připustil pobaveně. „Ale tak jako tak je to naše jediná šance. Znáš někoho, komu by Krogg dal něco ze své technolo-?“

„Pryč!“ přerušila ho výkřikem Drancine. Z tónu hlasu bylo jasné, že jí Karanlixhaitan sdělil nějakou závažnou informaci.

Po dobu tohoto krátkého emotivního hovoru stáli na úpatí jakési stavby, jež nesla nepřehlédnutelné rysy válečného bunkru. Náhle se její horní část rozletěla v ohlušujícím výbuchu. Tentokrát se Part nedohadoval, a chvatně následoval elektronýrku, která již prapodivným, avšak velmi efektivním způsobem prchala k blízkému tunelu.

Další exploze rozervala masivní stěnu jako by byla z křídý. Tunové trosky přšely všude kolem nich.

„Jdou po nás?“ křikl Part, přičemž si instinktivně zakrýval paží hlavu, aniž bral v potaz, že pokud dostane zásah nějakým letícím kusem zdi, lidská ruka na výsledku těžko co změní.

„Kušuj a makej!“ odsekla Drancine, a odvážným akrobatickým skokem zmizela v jícnu chodby, která se ukázala v profilu stěny. Navzdory kritické situaci se Part nemohl ubránit úžasu. To bych do ní nikdy neřekl, pomyslel si. Obratná jak šelma! Po jejím vzoru se chvatně se skrčil a vsoukal do temného ústí.

Elektronýrka seděla skrčená jen pár kroků od něj. Ohromený pohled jejích očí Paonovi dopověděl zbytek: útek nebyl její vlastní aktivitou, řídil ho její Karanlixhaitan. Tuší Ela aspoň, jak se sem dostala?

„Venku začala palba,“ vyrazil ze sebe udýchaně. „Skrýli jsme se. Byla jsi...“

„Vím,“ vydechla pod maskou.

„Víš?“ opakoval překvapeně. „Ty už jsi něco takového zažila?“

Maličko kývla. „Trénovali jsme to spolu. Nouzové protokoly různých kritických situací jsou nezbytným doplňkem povolání elektronýra. Když mě Karanlixhaitan vezme pod svou správu, vnímám všechno, jen to nedokážu řídit. Jsem jako divák v první osobě, ale nedokážu do toho zasáhnout.“

„To zní příšerně,“ zašklebil se, ale vzápětí se příkrčil, protože nový výbuch šel hodně blízko.

„Což je poslední, co mě zrovna zajímá,“ odsekla. „Parte, řekneme si to na rovinu: únosem na Yiox byla ukončena naše smlouva. Už nejsem v tvých službách a nemám za tebe zodpovědnost. Svévolně jsi převzal kontrolu nad akcí, tak si to teď užij.“ Učinila pohyb, jako by chtěla vstát, ale ještě na okamžik se zarazila.

„Skutečně nechceš zabít?“ tázala se naprosto vážně.

„No, ani ne,“ pousmál se trochu nuceně.

Neřekla ani slovo, zvedla se a vyběhla dál do tmavé chodby. Part neváhal ani okamžik a rychle vyrazil za ní.

Za běhu se na něj krátce ohlédla. „Nemusíš mě následovat. Chráním už jen sama sebe. Nedám ti žádnou radu, a nepodám ti pomocnou ruku.“

„Nic takového nežádám,“ opáčil. „Běžím s tebou, protože to je momentálně optimální varianta. Bude-li jiná, také na tebe nebudu brát ohled.“

Jenže Drancine náhle prudce zastavila.

„Tebe řídí ten... Kroggův doplněk. Přiznej to!“

Maličko rozpačitě pokrčil rameny, jako kdyby říkal: však to muselo být jasné od počátku, ne? A nahlas řekl: „Nefidí. Jen... napovídá. Tedy doted'...“

Mlčky se odvrátila a běžela dál.

Zprvu měl Part co dělat, aby s ní udržel krok. Karanlixhaitan podle všeho uměl vybudit lidské tělo v rozsahu, těžko dostupném i špičkově trénovaným sportovcům. Však já to chápu, běželo Partovi v hlavě. Když lidské svaly aktivuje Clostridium tetani, vyvinou takovou příšernou sílu, až praskají zuby i kosti. Stupeň svalového zapojení, jež si umí vynutit Karanlixhaitan, je nejspíše srovnatelný.

Elektronýrka letěla chodbou jak vystřelená. Někdy, když se vyhýbala překážkám, jí setrvačnost vynášela nahoru a krátké okamžiky se řítila po stropě jako nějaký přízračný dravec.

Zvláštní. Opravdu zvláštní, běželo mu hlavou, když se bez problémů přizpůsobil jejímu děsnému tempu. Bezpochyby mě Kroggův doplněk ovládá stejně jako Karanlixhaitan Elu. Jen se o tom se mnou nebaví. Výrazně vyšší technologie. Odkdy řídí moje chování, aniž si to uvědomuji? Od chvíle, kdy jsem ho dostal, nebo ještě dříve, takže to, že jsem ho dostal, již bylo výsledkem nějaké předchozí manipulace s mou osobností?

Ale černá karta v jeho kapse mlčela. Budťo uvažoval zcela mylně a zatím mu pomáhalo jeho vytrénované tělo, anebo ho Kroggův doplněk neuznával za hodna k hovoru stejně jako řemeslník nevidí sebemenší důvod proč se bavit se svými kleštěmi.

V dálce za jejich zády něco ostře zabzučelo.

Nikdo z nich se neohlédl, přesto oba rázem věděli: TEĎ po nás někdo jde. Předchozí zkáza byla jen náhoda, že se připletli do místa, na něž dopadla palba určená někomu jinému. Svým

způsobem to bylo ideální, ač riskantní řešení – chaos útoku účinně překryl stopy jejich teleportu. Ale ne nadlouho. Entita, ovládající tuto oblast, je již zaznamenala a teď po nich jde.

Křížovatka!

Drancine ostře zahnula vlevo, Part bez váhání vpravo.

Ovládá mě, vycítil Part v nepatrném záchvěvu, když v jednom okamžiku nečekaně položil prsty na nerovnost stěny maličko jinak, než byl zvyklý z boulderingu. Také jsem pouhý divák? Ale proč, proč?

Divné. Vážně divné. Jakoby přitom dočista zapomněl, že jde o jeho život.

Chodba se náhle ostře lomila vzhůru. Bez nejmenšího zaváhání počal rychle zdolávat kolmé stěny. I kdyby předtím byl na pochybách, nyní už to zapírat nešlo: tohle by sám za sebe nevyšel ani náhodou.

Doslova se vymrštil nahoře z otvoru a vpadl přímo do bojové vřavy. Pak všechno nabralo ještě rychlejší průběh než dosud.

Rozevřel náruč a srdečně obejmul nejbližšího robota, který zrovna měnil palebný úhel. Jen co se ho chytil, využil jeho rotace, ihned ho pustil a skokem se vrhl stranou. Mezitím se kolem odehrávala urputná řežba strojů proti strojům. Automaty i jejich doprovodné systémy divoce manévrovali, série projektilů vztekle hvízдалy vzduchem a bleskurychlé přímky laserových záblesků s praskavým syčením spalovaly vzduch i vše, nač dopadly.

Z šachty, kterou právě vylezl, vylétlo jedno a vzápětí i druhé samonaváděcí minitorpédo. Dva krásné, matně šedě strakaté kusy vražedného důmyslu, vybavené účinným manévrovacím agregátem, náloží a biodetektořem. Takové s oblibou užívaly Entity na Yioxu k eliminaci směšně pomalých a zranitelných živých objektů.

Obě torpéda obratně a velmi ostře zakřivila svou trajektorii letu. Jenže kupodivu nezamířila za Partem, ale chtivě se vetkla do těla robota, kterého Paon ještě před chvílkou objímal.

Dalo to ránu.

Před smrštětí rozervaného železa, plastu a sublimujících technických kapalin ochránil Parta jiný robot, dost možná soupeř toho prvního, který ho o zlomeček okamžiku dříve zakryl stěnou otevřeného kontejneru, určeného pro sběr biologických vzorků. Part se ani nestačil leknout, když ho popadla trojice mechanických chapadel, a ocitl se v něm.

Víko zaklaplo a kolem nastala černočerná tma. Prudký závan

vehnal dovnitř dýchatelnou atmosféru. Aspoň že to. Ať už se ho zmocnil kdokoli, chtěl ho živého.

Několik sekund si připadal jako prádlo v pračce. Robot nejspíše divoce manévroval, aby se vyhnul palbě, a neměl čas starat se o náklad.

Prásk! Řvoucí žhavý výboj probil skrz naskrz obě stěny kontejneru těsně nad jeho nohama. Part ani nestačil vztekle zaklít – nějaký surový úder mu shodil z tváře jeho dýchací masku a vzápětí se mu na obličej neurvale přilepilo cizí dýchací zařízení, jež ho nepochybně mělo udržet naživu i při ztrátě hermetizace kontejneru.

Ups! Part divoce zamával rukama, protože kontejner náhle volně padal. Tvrdý náraz a prudká změna vjemu pohybu signalizovala, že jeho původní mechanický únosce byl sestřelen a nyní ho ukořistil nějaký jiný stroj.

Prásk! Další výboj doslova urval uzávěr kontejneru. Dovnitř vtrhla kakofonie výbuchů, palby, jedovatých zplodin a stroboskopických záblesků bitvy. Syntetický chobot, zajišťující mu dýchání, bezvládně odpadl. Part si ihned nasadil zpět vlastní masku, jenže to už se kontejner prudce naklonil a on doslova vypadl ven. V ten samý okamžik mu do cesty zleva přiletěla rozměrná metaloplastová hmota, sršící ze dvou divoce se otáčejících věží laserovou rychlopalbu.

Narazil na pancíř, až mu to vyrazilo dech, ale vzápětí pevně sevřel prsty kolem výrazného montážního úchyty.

Dzinng! odrazila se těsně vedle něj od pancíře nějaká střepina. Part okamžik vlál nad prázdnotou jako hadr, protože mohutný tank, kterého se držel, prudce změnil svůj let vzduchem, přičemž za sebou rozhazoval koberec krycích pyropatron a vypustil dva k nerozeznání sobě podobné klamné cíle.

Part ale ani na chvíli neztratil koncentraci. Využil vhodného momentu setrvačnosti, stojkou se přehoupl výše, a jako kdyby to předem věděl, otočil ovladačem který se mu dostal na dosah.

Mohutný plát se s třeskem otevřel a Part se prosmykl do nitra tanku. Měl to jen tak tak - kryt vstupu se uzavřel tak prudce, až myslel že mu to urazilo obě paty. Dopadl poněkud nekoordinovaně na nečekaně měkce obložené žebrovní vnitřní konstrukce, ale v té samé chvíli si všiml slabého svitu vedle sebe i osoby, k níž se poněkud dramaticky připojil.

„Tak to mě popracuj,“ řekl.

*

10 – Hlubina Yioxu

„Můžu to zkusit,“ odvětila škrobeně Drancine, „pokud ti to v něčem pomůže!“ Neboť ona byla druhým obyvatelem transportního kontejneru v nitru válečné nestvůry. „Do Kelu!“ připojila kletbu, neboť nový otřes jí vyrazil z dlaně obvaz, kterým se snažila zastavit krvácení na noze. Jenže když se člověk musí jednou rukou držet aby se dočista neomlátil o stěny, jde ošetřování špatně.

„Ukaž,“ řekl docela prostě. Chtěj nechtěj musela Drancine volnou pravačkou spolupracovat s Paonovou levačkou, ale nakonec se dílo celkem podařilo.

„Kde se tu bereš?“ navázal pak hovor.

„No kde asi. Karanlixhaitanovo řešení,“ zavrčela. „Předpokládám, že na tom jsi stejně.“

Přikývl. „Přijde mi to jako šachová partie. Tvůj hráč tě dostal do tanku sice za cenu zranění, ale výrazně dříve než můj. Ten zase volil jinou taktiku – trvalo mu to sice déle, ale s mírně odlišným výsledkem: zatím mi nic není.“

Podívala se na něj vyloženě nepřátelsky. „Takhle chytrý jsi pořád nebo se jen vykecáváš ze stresu?!“

„Kus z obojího,“ přiznal. „Nícméně je vidět, že oba naši páni loutek volili jedinou možnou cestu jak nás i sebe zachránit. Aniž jsme to věděli, upadli jsme do něčeho co jde mimo nás. Myslíš že se na tom domluvili bez našeho vědomí, nebo šel každý vlastní cestou?“

Jeho mluvený projev ovšem zdaleka nebyl tak kultivovaný a nepřerušovaný, protože tank prováděl divoké bojové manévry, které s nimi nemilosrdně bušily o všechny stěny. I když byli uzavřeni pod ochrannými pláty stroje, co chvíli k nim zalehla ohlušující ozvěna blízkých explozí. Možná, že tank přímo inkasoval zásahy, ale dosud odolával.

Okamžiky beztlíže střídalo drtivé přetížení, jež z nich hrozilo vymačkat dech. Díky brutálnímu bojovému letu se co chvíli ocitli v nějakém rohu na jedné propletené hromadě. Drancine byla poměrně krásná dívka a Paon byl vcelku pohledný muž, ale za daných okolností se ze své blízkosti jaksi nedokázali patřičně těšit. Heslo aktuální chvíle znělo „jak si neurazit hlavu a pokud možno nic nezломit“.

Náhle se let překvapivě zklidnil. Když se už tři sekundy nic nedělo, opatrně úlevně vydechli.

„Jsem poškozen natolik, že mám právo být stažen do servisu

k renovaci,“ promluvila zničeho nic Drancine změněným hlasem. Paonovi chvilku trvalo, než pochopil, že Karanlixhaitan nejspíš konečně převzal vládu nad tankem, a mluví o něm ústy elektronírky v první osobě.

Prásk! Prásk! Dvě poslední exploze s nimi znovu surově udeřily o stěny. Unikající tank patrně od někoho dostal ještě pozdrav na rozloučenou.

„Poškození 73 procent,“ hlásila odosobněně Drancine. Parta poněkud obešla hrůza, když viděl jak se Ela proměnila v bezduchý tlampač svého Karanlixhaitana. „Jdu k zemi. Jdu k zemi.“ Situace tomu nasvědčovala – kontejner, v němž byli uzavřeni, se počal zvolna naklánět, a Part cítil jak ztrácí tíhu. Dozajista padali z oblohy, v níž probíhala kdoví jak rozsáhlá bitva.

To není dobré, blesklo mu hlavou. Kdo nás zabrzdí dole?

Náhle se zvedl, otočil uzávěrem a po hlavě vypadl ven z tanku do volného vzduchu.

Nejprve se děsně lekl, než mu došlo, že za tím nepochybně stojí Kroggova karta. Honem si znovu nasadil masku. A nestačil si to ani nějak srovnat v hlavě, když k němu přiletěly dva drony a chytily ho svými chapadly.

Zatímco brzdily jeho pád, měl celé čtyři sekundy, aby se rozhlédl. V dálce vlevo za ním stále probíhala bitva. Celý svět, od země až vysoko do temné oblohy, byl jediným tornádem blýskající a běsnící zkázy. Z této perspektivy to vypadalo, jako by se do sebe krvelačně pustili obyvatelé dvou znepřátelených sršních hnízd.

A do tohoto všedrtícího mlýna, plného explozí, výbojů, projektilů a vířícího dýmu, ze všech stran směřovaly další a další síly, a naopak z něj všude možně pršely poškozené či zničené stroje. Některé z nich se snažily samy kymácivě dosáhnout opravných doků, jiné byly opravovány či naopak demontovány a rabovány rovnou za letu, a plno jiných jen mrtvě padalo k zemi, kreslíce za sebou černorudé ohnivé stopy.

Než si Part stačil srovnat v hlavě hrůzu válečné scenerie, něco podobného se zničeho nic rozhořelo vpravo, na opačné straně. Epicentrum ohnivé zkázy, jež se zběsile rozpoutalo o poznání blíže, jasně dokumentovalo, že na Yioxu neexistuje fronta a týl. Přesně jak to řekl sám: válčí se všude a vším, bez sekundy oddechu.

Oba jeho únosci, svírající jej svými ohebnými kovovými chapadly, nejspíše obdrželi aktuální informace, a zamířili s ním strmě k zemi. Fronta nového střetu se ale rychle přibližovala.

Z mistrně zamaskovaných kontejnerů v terénu počaly vzlétat střely i samočinná bojová zařízení, často věnčená roji svých vlastních dronů. A vzápětí byla tato útočná hnízda zahlcena ohněm explozí, to jak se nejspíše nepřítel pokoušel zničit výchozí postavení svého protivníka.

Ve chvíli, kdy Partem počaly cloumat tlakové vlny přibližujícího se boje, se nad ním objevilo něco černějšího než nebe. Vtom se drony po jeho boku bez viditelné příčiny rozletěly na kousky, jako kdyby je zničeho nic rozdrtila nějaká neviditelná pěst. Otočilo ho to a nad sebou spatřil černé břicho jiného pancéřového monstra, z něhož náhle vylétly odlišné menší stroje, které ho poznovu lapily a v mžiku zavlekly do mateřského korábu.

Part dopadl na podlahu, pokrytou drobným protiskluzovým reliéfem, a znovu ho obklopila tma. Byl kořist, nikoli cestující.

Teprve nyní ho napadlo, že se možná nepřípětli k probíhající bitvě, ale naopak mohlo jít o nemilosrdný souboj dvou či více Entit - o ně!

Nebylo by to tak nepravděpodobné. Na Yioxu patrně žádné biologické bytosti už dávno nebyly, a pokud se tu nějaké dvě zničeho nic zjevily, každý kdo se o nich dozvěděl musel být velmi zvědav jak, a hlavně proč se sem dostaly. Možná šlo o náhodu; ale kdyby ne, mohly mít ty dva kousky dosud živé biologické tkáně velký strategický či taktický význam.

Partovi se mihla hlavou vzpomínka na slova elektronýrky o zdejších ošetřovnách. Brrr. Oťřásl se, jenže už pochopil, že na tom co se s ním děje, nedokáže nic změnit. Nezbyvalo než doufat, že má Kroggův dar situaci aspoň pokud možno pod kontrolou. Velmi znepokojivou otázkou však zůstávalo, nakolik mu v tom, co chce provádět, záleží na něčem tak zanedbatelném jako byl v dané situaci on sám.

Tvrký náraz ho nečekaně přibil k podlaze. Uf! To byla pecka!

Jeho nové vězení se náhle nepatrně rozvibrovalo a naklonilo k jedné straně. Nechápal, a i kdyby chápal, stejně neměl jak do událostí zasáhnout. A tak nezbyvalo než sedět a s obavami čekat, zda a odkud přijde další úder.

Ale zatím se nic takového nestalo. Vteřiny, dokonce minuty plynuly, a kromě neustálého jemného chvění se nic nedělo. Part se tedy zvedl a počal hmatat rukama v naprosté tmě, v níž se nacházel, rozhodnut aspoň prozkoumat svůj malý prostor.

Když se z ničeho nic ocitl opět v pračce, jeho objevitelská vášeň ihned vyhasla. Tentokrát se zdálo, že se z něj kdosi

rozhodl vymlátit duši definitivně. Nevěděl jak dlouho to peklo trvalo, ale najednou zničeho nic jeho kontejner praskl po celé délce, rozpadl se a zůstal otevřený ležet.

Do tváře ho udeřil děsný žár.

Zcela dezorientovaný a ohlušený se po čtyřech vyhrabal ven. Kupodivu tu bylo něco vidět, i když ne díky osvětlovacím tělesům. Mohutný trup stroje, v jehož vnitřku do teď byl, stál divně nakřivo a na mnoha místech hořel. Do jeho čelní části byl dramatickým způsobem v protisměru vklíněn předek jiného stroje, který na tom očividně nebyl o nic lépe. Oba nehybné kolosy nesly stopy krutého boje v podobě nespočtu kráterů a jizev ve svých ohořelých pancířích.

Part se rozřeseně zvedl. Zjistil, že se ocitl v prostoru, připomínajícím malý hangár. Temný, žhavý dým z ran v obou strojích se válel pod stropem, houstl a viditelně klesal. Za chvíli bude celý prostor nasycen jedovatými zplodinami, a kdo ví jak si s nimi moje maska poradí, uvědomil si.

Pryč!

Jenže, situace měla jeden drobný, ale rozhodující háček, a jak Part zkoumal možnosti záchrany, propadal víc a víc zoufalství. Ne vše, co žhavého kapalo z obou vraků, byl roztavený pancíř. A ty bolestně skřípající nosníky podpírající strop a stěny nepatřily povrchové stavbě. Byl uvězněn v nevelké pancéřové hale kdo ví jak hluboko pod zemí, kam se obě válečné nestvůry propálily na svém útěku!

Takže to jsou - pansférické křížníky!

Možná, že by se našli konstruktéři, jejichž snem by bylo nyní stát na Partově místě, aby si mohli ověřit, že ty bájně stroje, jež dokáží účinně operovat absolutně kdekoli na planetě, počínaje vysokou atmosférou a konče hlubokým mořem či podzemím, skutečně existují.

Part k nim nepatřil. Bezradně se otočil kolem dokola. Ne, není kudy pryč. Tohle je konečná. Navíc je poloviční zázrak, že tunely, plné do běla rozžhavené lávy, kterou za sebou pansférické křížníky pod zemí nechávají, ještě nepovolily a nezalily tuto prostoru spalujícím přílivem.

Jak tak bloudil očima po té pekelné scénérii, náhle kus od něj něco zaskřípalo a ve zmačkaném boku druhého stroje se trhaně otevřel otvor. A vůbec ho už nepřekvapilo, že se z něj zmláceně vyplazila Ela Drancine.

„Zase ty-?!“ zaznělo unaveně zpod její masky.

„Na to, že má Yiox hustotu osídlení zhruba jednu osobu na

nějakých sto milionů kilometrů čtverečních, se setkáváme až podezřele často," přišel k ní pomalu. Podal jí ruku a pomohl vstát. „Také jsi vyskočila?“

„Ne. Servisní jednotky ho chytily a než přistál, stačily ho opravit natolik, aby se zavrtil do země," vzdychla a osahávala si naražené rameno. Pak se rozhlédla pečlivěji. „Vidíš ty strojové struktury tam a tamhle? Jsme v nějakém opravném doku. Tipuji že přišel o velení a oba křížníky svedly sebevražedný boj o to, kdo z nich nad ním získá velení a nechá se uzdravit. Jak to dopadlo, vidíš. Raději zjistíme kudy odtud!“

Ukázal na kovovou hroudu, kterou elektronýrka stále svírala v ruce. „To ti řekl ten tvůj zázrak, vid'?" A co radí teď?“

„Táhni k čertu!“ zaječela najednou a otočila se k němu zády.

Part se ale kupodivu ani nerozzlobil. Naopak. Udělal krok kupředu a ze zadu jí vzal jemně za ramena.

Tedy... chtěl vzít.

Pohyb nedokončil, protože ho v té chvíli s otřesnou jistotou napadla odpověď i důvod, proč to chtěl udělat. Podlomily se pod ním nohy. Ztěžka si sedl na zem a trhaně se rozesmál.

„Co-?!“ ohlédla se po něm překvapeně.

„Nic neříkej,“ mávl rukou.

„Co nic-?!“

Zavrtěl hlavou. „Elo... naprosto se nám to vymklo z kontroly. Ty už nebojuješ o přežití, a já už nehledám Ezegoteu, i když si to každý ještě ze setrvačnosti myslíme. Měj tu odvahu, a přiznej si to.“

Chvilí mlčky stála, zatímco hustá clona dýmu nad nimi zvolna, nezadržitelně klesala níž a níž. Pak se s bolestným sykáním také posadila.

„Chtěl jsi to udělat...?“ řekla tak tiše, že to bylo zpod masky sotva slyšet.

Pokrčil rameny. „Jak mám poznat, které myšlenky a pocity jsou mé, a které pocházejí z toho pekelného Kroggova amuletu? Ale očividně, když jsem si uvědomil, že to udělat chci ale ne z vlastní vůle, nenutilo mě to pokračovat...“

„Dostala jsem naprosto stejnou radu,“ přiznala zdrceně. „Ale Karanlixhaitan mě také nenutil, jak jsi... no, viděl.“

Chvilku na sebe rozpačitě hleděli. Part pochopil, že její zaklení předtím nepatřilo jemu, ale bylo reakcí na nabídku, kterou od svého společníka dostala. Teprve potom si všiml, že Ela od posledního setkání utřžila další zranění.

„Máš ještě nějaký obvaz?“ zeptal se nesměle. „Pomůžu ti... jestli tedy chceš... tyhle rány...“

S povzdechem svésila hlavu. Pak opět vzhlédla a rozpřáhla ruce: „Vnímáš to samé co já? Vážně? Tamhle tu puklinu, jak z ní bublá láva? A fakt myslíš, že jakékoli moje zranění hraje na těch pár minut než zemřeme nějakou roli? Tak vidíš. Nemá to nejmenší smysl.“

„Možná právě proto,“ opáčil tiše.

Zašklebila se. „To jsou tvoje vlastní slova, anebo...“

Předklonil se a tentokrát už jí vzal za dlaně. „Elo, řekl bych že si můžeš bez obav přiznat, co jsi...“

Podívala se na něj a její oči byly dočista nešťastné. „Já vím... já vím. Celé se to pokazilo. Nikdy jsem k tomu neměla dát souhlas. Karanlixhaitan se ocitl zpátky doma. Myslela jsem, že se bude návratu na Yiox bát stejně jako já, ale on tu naopak... zdivočel. Nemám představu, co to s ním udělalo. Teď tu vládne on a my jsme jen figurky v jeho hře... a ve hře té prokleté Kroggovy karty. Hm. Proč myslíš, že nás nedonutili na sebe skočit, když jsme couvli?“

Pousmál se. „Třeba jsou rafinovanější, a míří k tomu různými vzrušujícími oklikami zatímco my si myslíme, že nás nechali na pokoji. Slast oddalování nevyhnutelného.“

Chytila se za hlavu. „Už nám oběma dočista přeskočilo. Za chvíli povolí tamhle ten kus skály a my shoříme v roztaveném kameni. A podívej o čem se tu bavíme.“

„Když je o tom řeč,“ vstal náhle Part, „pomoz mi s tímhle.“ Vstal a počal vláčet jakousi trosku stranou.

„Šílenství je nejlepší obrana v šílené situaci,“ poznamenala Drancine sama pro sebe, zvedla se též a přiložila ruku ke zcela zbytečnému dílu. Z kamenů a různých ulámaných komponent vybudovali kolem praskliny nízký val.

„Stále nechápu,“ zavrtěla hlavou, když skončili. „Tohle nám má nějak pomoci? A jejda.“ To dodala, protože kus stěny kolem praskliny se náhle prolomil a ven počala vytékat žhoucí tavenina.

Ucouvli před nápirem nesnesitelného žáru, který láva vyzařovala.

„No, aspoň jsme se pokusili,“ vzdychl Part a přiklekl, protože dým už klesl na úroveň jejich hlav.

Nechápavě povzdechla, ale neřekla nic.

Vtom se počala lámat stěna vlevo od nich.

„A jeřda,“ zopakovala Drancine. „Tlak za zádí křiřníku si nejspíš našel další cestu. To bude velké, podívej na ty kusy. Aspoň bude náš konec rychlejší.“ Kývla na něj. „Nastává poslední šance použít teleport té Kroggovy karty. Jestli víš jak ho spustit, neváhej. Zbývají nám vteřiny.“

„Netuším,“ přiznal.

„Cože?! Jak jsi nás tedy vzal na Yiox?!“

„Nevím. Ono samo.“

„Aha. No, je dobré mít ve věcech jasno,“ řekla.

Z rukávu svého oděvu, beztak rozervaného, utrhla kousek látky a zmačkala do malého smotečku. „Budeš křičet, až budeme hořet? Já určitě. Nechci poslouchat ještě tebe,“ podotkla a vsunula si ho do ucha.

Improvizovaný bazének, který zhotovili kolem první pukliny, se zatím zvolna, ale nezadržitelně plnil lávou, zatímco Paon marně přemýšlel, nakolik to Ela myslela vážně či nakolik je to další z projevů jejího neotřesitelného sebeovládání, koncipovaný do šibeničního humoru.

Drancine se rozhlédla, zatímco motala druhou ucpávku.

Vtom stěna vlevo povolila. Ale místo lávy se objevil tučet vířících čepelí, které vyjely z kamene, zastavily se a stáhly zpět. Úplně bez dechu přihlířeli. Prostor za stěnou se náhle rozzářil a ze světla vystoupil... anděl.

„Rád vás vidím, draží účastníci zájezdu,“ řekl naprosto dokonalým unilangem. „Bude mi potěšením pozvat vás na palubu mého stroje...“

Jako kdyby měli na výběr! Oba chvatně zamířili k proraženému průchodu. Opustili dýmem zamořený podzemní bunkr právě ve chvíli, kdy se láva přelila přes jimi zhotovenou improvizovanou hráz...

*

11 – Krev

„Račte si udělat pohodlí,“ mávla tajemná bytost ke dvěma křeslům, která stála vpravo v místnosti, do jejíhož nitra byli přijati. Vstup za jejich zády se tiše uzavřel, ale žádné chvění neucítili. Znamenalo to snad, že stroj, na jehož palubě se ocitli, ještě na něco čeká?

Mlčky uposlechli. Nic jiného také nezbyvalo.

Podivná bytost se k nim mezitím otočila čelem. Její zjev byl vskutku andělský, včetně toho, že byl tak přísně neutrálně androgynní, jak si jen možno představit. Napomáhal tomu i jasný, neoslňující, avšak poněkud mrtvolně sinalý svit, zalévající nevelkou prostoru z celého stropu.

„Kdo jsem je nepodstatné,“ pravila dokonalá ústa, „ale budete-li mě chtít oslovit, slyším na identifikátor Sangrefría. Nacházíte se v nitru křížníku Samneth, a než skončí naše cesta, s velkou radostí a potěšením splním všechna vaše přání. Ovšem, pokud budou v mých silách...“

„Cesta kam?“ hlesl Part.

Krásná bytost lehce pokrčila rameny. „To nevím.“

„Kdo tě poslal?“

„To také nevím.“

„Čí je ten křížník?“ ptal se čím dál naléhavěji.

„Ani to nevím. Velmi se omlouvám...“

„Počkej,“ zarazila Parta unaveným gestem Ela. „On je jen nástroj. Někdo ho pro nás poslal. Neví ani písmeno mimo svého úkolu. Je to tak, Studená Krví?“

„Naprostě přesně,“ rozzářila se andělská tvář.

„Studená-?“ podíval se na ní Part udiveně.

„Překlad jeho jména. Nebo jejího? Je to nějaký vymřelý jazyk, ale Karanlixhaitan ho zná. Ale, to je stejně jedno,“ mávla rukou. „Hele, Sangrefrió, což kdyby mě někdo zatím zkusil ošetřit?“

„S největší radostí!“ souhlasil mechanický anděl. Pak se stalo v rychlém sledu několik věcí.

Zpod křesla, v němž Drancine spočívala, se vymrštilo ohromující množství tenkých chapadélek, která z překvapené elektronírky v mžiku odstranila veškerý oděv. V příštím okamžiku se přes ní přehnala nová smršť, tentokrát očistná. V těsném závěsu za tím se k nalezeným zraněním bleskurychle natáhla další chapadla, která je v malých obláčkách jakýchsi látek naprostě bezvadně vyhojila a pokryla nepoškozenou

pokožkou. Poslední lavina chapadélek, jež kolem sebe metala závoje skenovacích paprsků, pečlivě zkontrolovala provedené dílo, načež celý bezzvukný mumraj vsákl zpět pod křeslo jako kdyby tu nikdy nebyl.

„Uf,“ vydechla mimoděk Drancine a zašilhala po Partovi, který se mírně usmíval. „Neřeš to, milý spolčovníku v průšvih,“ podotkla nevzrušeně. „Takovéhle detaily jsou tím nejmenším z toho, do čeho se právě po hlavě řítíme.“ Protáhla se, jako by si nevšímal jeho pohledu. „Cítím se skvěle. Nechceš se také dát do pořádku? Neodmítej; je to nejspíš poslední příjemný zážitek na hodně dlouhou dobu.“

Part povytáhl jedno obočí. „Doted' se mi zdálo, že máš pravdu. Ale proč by si někdo dával tak záležet na luxusu naší dopravy, kdyby nás pak chtěl uvrhnout do takového pekla, o jakém jsi mi řekla?“

Upřela na něj otrávený pohled. Já jsem tu byla ty hlupáku – ty ne, znamenalo to.

Nepatrně mrkl. Tak to změňme, signalizoval v odpověď.

„Poslyš, Sangrefríó,“ oslovil anděla. „Patří do tvé pohostinnosti také odpovídání na otázky?“

„Ovšemže!“

„Skvěle. Kdo ti o nás řekl?“

„Nikdo,“ opáčil krátce.

„Vážně? Jak jsi nás tedy našel?“

„Našel vás Samneth.“

„Aha. Můžeme s ním mluvit?“

„Ne.“

„Škoda...“

„Počkej,“ vstoupila do hovoru elektronýrka. „On to myslí doslovně. Tak jinak, Sangrefríó: můžeme s ním mluvit tvým prostřednictvím?“

„Ale ovšem,“ rozzářila se andělská tvář.

„Výtečně. Předávej mu tedy naše otázky a nám zase jeho odpovědi. Začneme: kdo mu o nás řekl?“

„Sami jste mu to řekli,“ padla šokující odpověď.

Drancine se netvářila nijak inteligentně, když řekla: „My?“

„Ovšem,“ splynulo ze rtů Studené Krve přitakání.

„V tom má prsty tvůj brambor, Elo, anebo moje černá karta,“ poznamenal střízlivě Part. „A co s námi bude dál?“

„Putujeme k cíli,“ ujistil ho anděl vlídně.

Oba pasažéři jako na povel přitiskli dlaně ke kovovým nosníkům. Ale žádné chvění necítili. I když...

Tik. Ticho. Tak.

Zvolna, s pomlkami, prolétaly Samnethovou konstrukcí maličké, sotva zratelné pulsy.

„To není plazmový razicí štít,“ zašeptala elektronýrka.

„Není,“ souhlasil jejich hostitel, který přesto otázku slyšel. „Teleportujeme se. Postupně.“

„Stále na planetě?“

„Ano!“

Jaký div, že Part i Drancine nenašli vhodná slova k reakci!

Teleport klasického Gitsefebeho principu, neboli teleport prvního řádu, je moc šikovná věc pro zdolávání velkých vzdáleností. Ale má i svá omezení. Jedním z nich je i minimální vzdálenost, na kterou se dá prostor lidově řečeno zakřivit k doteku. Podobně jako je tomu s lukem: čím je luk kratší, tím hůře se dají jeho konce přiblížit k sobě, až pod jistou délkou se prostě ohnout nedá.

Co Drancine věděla, tato minimální hranice zatím nebyla exaktně vypočítána, ale empiricky byla stanovena zhruba na třicet milionů kilometrů. Jenže pokud je pravda, co slyšeli od Studené Krve, křižník se teleportuje po neuvěřitelně krátkých skocích!

Náhle se Drancine pousmála. „Jak prosté,“ podotkla objektivním tónem. „Vy-“

Jenže nedořekla, protože v tom okamžiku se průchod za jejich zády znovu otevřel a dovnitř jako ve zlém snu vnikla doslova tsunami bělavých chapadélek. Nebyl slyšet jediný zvuk: celá ta nespočetná, chaoticky leč přesto koordinovaně se pohybující masa tenkých ohebných hádků útočila zcela tiše.

Než se Part stačil leknout, byl na tom stejně jako Drancine – nejen co se týče oděvu, ale i svobody, neboť oba byli ve vteřině zabaleni nespočtem pružných, ale nezdolných šlahounů jako do nějakých ďábelských zámočků.

„U Leptona!“ zvolal Part překvapeně, ale to už byli oba hladce eskortováni výstupem ven, na jakési nástupiště, na němž Samneth spočíval.

„Bylo mi ctí být vaším doprovodem!“ zaslechli ještě Sangre-fríoovo zvolání, ale to už je zdivočelé hordy šlahounů unášely z nástupiště jakousi chodbou pryč. Navzdory znepokojivé situaci se Part neubráníl úžasu. To co je eskortovalo, nebyl

žádný stroj ani živočich, ale skutečná vlna nespočtu naprosto dokonale spolupracujících separátních hadovitých chapadel. Ani jedno nebylo spojeno s žádným jiným, přesto však své oběti unášela jistě a neústupně.

„Kam nás to vleče?!“ křikl Part.

„Neptej se tak-“

Drancine poznovu umlkla, neboť tunel je právě vyvrhl do velkého, jen slabě osvětleného hangáru. Nebyl nijak vysoký, zato rozlehlý na obě strany. A to co v něm spatřili, způsobilo že Part naprosto nepříčetně zařval.

*

12 – Peklo

V hangáru se nacházel nespočet válcovitých kontejnerů, jež stály v přísně vyrovnaných řadách podobně jako přízračné sloupoví, mající za úkol podpírat temnou klenbu. A z té klenby bylo ke každému kontejneru napojeno množství vodičů i armatur, které však nebyly statické a nehybné. Neustále se natahovaly, kroutily, připojovaly a odlučovaly, tvoříce tak dojem jakýchsi zlověstných hadovitých hnízd.

Co je na tom děsného, řekl by leckdo.

Inu, stěny těch kontejnerů byly průhledné, a vyzařovaly zevnitř nepříliš silné, ale rozpoznatelné nazelenalé světlo, jež působilo bezmála fyzicky tísnivě duchovitým dojmem.

A v každém, úplně každém z těch kontejnerů, se v průhledné kapalině vznášela... Ezegotea.

Pro Parta přestal existovat celý svět. S ústy dokořán, očima vytřeštěnýma, naprosto bez dechu zíral na to pekelné jeviště.

Mezitím je chapadla svižně nesla dál. Zelenkavě zářící kontejnery kolem nich defillovaly jak obludné kolumbárium.

„Vítej v předsíni pekla,“ dolehl k němu chladný komentář elektronýrky. „To je tvá milá, předpokládám?“

Part ani nereagoval, nedokázal se vynořit na hladinu šoku, do něhož byl uvřzen. Ale rudým svitem pulsující bod, který zazářil naproti nim, a který se zvolna formoval do podoby dalšího průchodu, nějakým způsobem zlomil jeho ochromení.

„Ezoo! EZOOO!“ zařval z plných plic. Krátký odraz výkřiku se bolestně zatřepetal pod černou klenbou a zanikl ve strašidelně zkresleném dozvuku mezi kontejnery, jako kdyby se tam jízlivě zachechtalo hejno skrytých ďáblů.

„Ona tě neslyší. Ani jedna, Parte,“ slyšel Drancinin hlas. „Ale nedělej si zbytečně nervy. Za chvíli už tě to nebude trápit. Cítíš teplo, vid’? Jako kdybys byl ponořený do pálivé omáčky? To tě začínají poznenáhlu rozebírat od povrchu. Neboj, bude to horší.“ Ozvalo se cosi jako přidušené řhnutí, načež dodala: „A otevři pusu.“

„Mhpfmm-!“ zafuněl, protože se mu jedno chapadélko právě snažilo dostat do úst.

„Tak otevři!“ slyšel její maličko křečovitý smích.

Mimoděk povolil čelisti a kluzká, studená věc mu obratně vnikla do krku a ponořila se do jeho vnitřností.

„Vlezlo to do mě!“ zařval. Nebyl to kdovíjaký pocit, a také

teplo zvenčí počínalo nebezpečně přecházet do pálení.

„No jasně. Zkoumá tě to zevnitř. Kdybys to nepustil pusou, vykonalo by to průzkum v protisměru a to by bylo výrazně nepříjemnější...“

„Milion komet!“ Ještě napůl nepřítomně se poohlédl za jejím hlasem, a pak se pokusil otočit hlavu směrem, kterým byl unášen. „Cos to předtím říkala o nějaké předsíni? Co je tam vpředu?!“

„Tam je skutečné peklo, Parte. Mechaniciánská ošetrovna.“

Zběsile trhal hlavou, aby získal rozhled. „To myslíš jako-?!“

„Vidíš, už chápeš.“

„No- no- ale ty se očividně moc nebojíš, vid’?!“ upřel na elektronýrku horečný pohled a snažil se nebrat na vědomí pocit, že je ponořen do stále palčivějšího ohnivého oceánu.

„Už jsem tu byla, nezapomínej.“

Průchod se přibližoval hroživou rychlostí. Co bylo uvnitř, nedokázal Part dobře rozeznat. „Ale přežila jsi to, že jo?!“

„Dosud.“

„Takže co mám dělat?!“ vykřikl, protože je oba chumly chapadel právě pronesly dovnitř. Part znovu vytřeštil oči. „Elo! ELO!! Pro všechny galaxie! Co mám dělat?!“

„To co jsem ti nabízela: včas zemřít,“ odvětila elektronýrka. Jazykem zatlačila na jeden speciálně upravený zub v ústech, až se otočil a odhalil tenkostěnnou ampuli s prudkým jedem. „Nejpozději teď. Měj se, Parte.“

A odhodlaně skousla.

*

13 - Vrakoviště

„... Elo...?“

„Drancine?!“

„Tak prober se!!“

„Leptone!“ vymrštila se elektronýrka do sedu, až udeřila hlavou do Partova obličejce.

„Au-!“

„Ach, promiň! Ale-“ Nesmírně ohromeně se chytla za hlavu, pak za paže, za boky - „Já NEJSEM mrtvá?!“

„Klid... klid,“ vzal jí za lokty. „Ne, nejsi mrtvá. A nic se nám nestalo, uklidni se.“

„Musíme-“ vytrhla se mu. „Musíme okamžitě pryč! Hned!“ Chaoticky se pokoušela vstát.

„Není kudy,“ chytil jí znovu. „Jsme tu už dost dlouho, odhadoval bych tak dvě, tři hodiny. Sedni si zase. Jen klid.“

Drancine horečně létala očima po okolí. Nacházeli se ve víceméně typizované ubytovací buňce se dvěma lůžky, dvěma kontejnery a standardní hygienickou sekcí. Vše vyvedeno tak, aby si o žádnou část interiéru jeho šťastný obyvatel nemohl rozbít hlavu i kdyby hodně chtěl. I osvětlení obstarávala na dotek měkká a pružná tělesa.

„Jsme... v blázinci?“ zašeptala, a najednou se divoce rozesmála. „Takže ten výlet na Yiox byl jen v mojí hlavě? Paráda! Jsem jen blázen! Sláva!“

„Nebylo by to asi špatné,“ pousmál se trpce. „Jenže v mojí hlavě je ten výlet také. Což spíš nahrává verzi, že na Yioxu ještě stále jsme.“

Úsměv jí zmrzl na rtech. „To se nedělá,“ řekla vyčítavě, „hned po probuzení člověku zkazit všechnu radost.“ Potřásla hlavou. „Promiň. Musela jsem si trochu zahysterčit, ale pomohlo to. Už jsem zase při smyslech. Nevíš kde je cokoli z našich věcí?“

„Všechno nám sebrala ta... banda bělavých žížal.“

„Všechno ne. Rozum nám nechali, což je velké plus i minus současně.“ Její hlas už byl znovu naprosto klidný.

„Vzpomínky také, řekl bych.“ Rozhodil ruce: „Ale co dál?“

Podívala se na něj. „Myslíš, že bys mě dokázal uškrtit?“

„Drancine?!“ vytřeštil oči.

„Podívej se kolem,“ mávla rukou. „Jsme zcela bezvadně zaopatřeni. Entita, které jsme padli do rukou, očividně chce,

abychom nepoškozeni přečkali do chvíle, kterou si sama určí.“

„Hm. Mohla nás nechat-“

„-v péči těch svých hnusně vlezlých hadovitých manipulátorů, nebo rovnou v nějakém procesu na ošetřovně, ano. Ale z nějakého důvodu se rozhodla pro jiné řešení, jež ale předpokládá že oba přežijeme. Prozatím. Skoro mi to přijde, jako by chtěla, abychom si mysleli že máme dokonalé soukromí...“

Rázně zavrtěla hlavou, jako by odháněla myšlenky jež jí napadly. „Takže v případě, že jeden vzorek začne vraždit druhý, zasáhne,“ pokračovala velmi rozhodným tónem. „To předpokládá otevření nějakého vstupu. O mě se nestarej. To co vejde dovnitř, mě zase oživí, tak jako předtím. Ale ty musíš být v tu chvíli hodně rychlý.“

Rozhlédl se. „Nejsou tu žádné kamery...“

„Sleduje nás nepřetržitě, buď si jist,“ řekla. „Takže už nepochybně ví, co zamýšlíme, a možná se pokusí nám to překazit. Tak neztrácejme čas!“

Part přece jen zaváhal. „Šílený plán...!“

„Ano. Máš lepší?“

„Nemám.“

„Tak do toho.“ Netrpělivě ho pleskla přes rameno. „Dělej, než mě přejde odvaha!“

Vtom v jedné stěně tiše cvaklo, a část měkkého obložení se otevřela. Ani jeden z nich nezaváhal – vystartovali nastejno a zrovna tak vyskočili ven ze své bezpečné ubytovny, připraveni prchat kamkoli to půjde.

Jenže zrovna tak zastavili, neboť kousek před nimi stál Sangrefría ozdobený svým typickým úsměvem.

„Vítejte podruhé, mí vzácní hosté!“

„Co ty tu zase děláš?!“ popadla ho Drancine za ramena.

„Přišel jsem si pro vás,“ odvětil bezelstně.

„Proč?“

„Tak jako předtím.“

„Jasně, jasně, ale proč?!“

„Nevím. Chtělo se mi.“

„Cože?!“ užasli oba lidé. Představa, že by si Sangrefría dělal co by ho napadlo, bez přesných instrukcí Entity, byla nemyslitelná.

„Skutečně. Ale tohle je vaše,“ napřáhl syntetický anděl ruce.

V dlaních držel Karanlixhaitana a černou kartu!

Drancine s výrazem naprostého ohromení uchopila kovovou hroudu a zahleděla se do sebe. Bylo zřejmé, že se svým umělým společníkem komunikuje myšlenkami. Pak řekla jediné slovo: „Jdeme!“

Part neprotestoval, protože jeho karta mu nic neřekla, i když jí svíral v dlani jak jen silně mohl.

Jako kdyby se tu vyznala odjakživa, vedla je Drancine nitrem složitého technického komplexu. Bylo znát, že je koncipován pro stroje, nikoli pro člověka. Všude ale vládlo zarážející ticho.

„Drancine?“ nevydržel to Part po chvíli. „Co se to děje?“

„To si jdeme právě ověřit!“ hodila přes rameno. „Karanlixhaitan tvrdí, že jsme tu sami. To je zhola nemožné. Plno systémů je pryč pryč, a ty které fungují, nemají žádný program. Poslední příkaz, který jim přišel, pryč zněl: dělejte si co chcete.“ Vztekla se ušklíbla. „Netuším sice, kdo tu s námi jakou hru hraje, ale přijdu na to!“

„Sami? Na Yioxu?“

„Slyšel jsi, ne?“

„Takže kam-“

„-sem!“ utnula jeho nový dotaz a udeřila dlaní do uzávěru, k němuž mezitím došli. Pochopitelně neměl nic podobného lidské klíče nebo nějakému hominidnímu otevíracímu systému, ale Karanlixhaitan se o to očividně postaral: masivní plát se zvolna otevřel a do nosů jim udeřil ostrý pach žhavého kovu a spáleného plastu.

Na druhé straně uzávěru byl pouze rozměrný, kouřící kráter, se zbytky roztavených trosek nějakých nesmírně složitých konstrukcí a rozvodů.

„To mě popracuj!“ vydechla Drancine.

„Kam jsme to došli?“ nahlížel jí přes rameno.

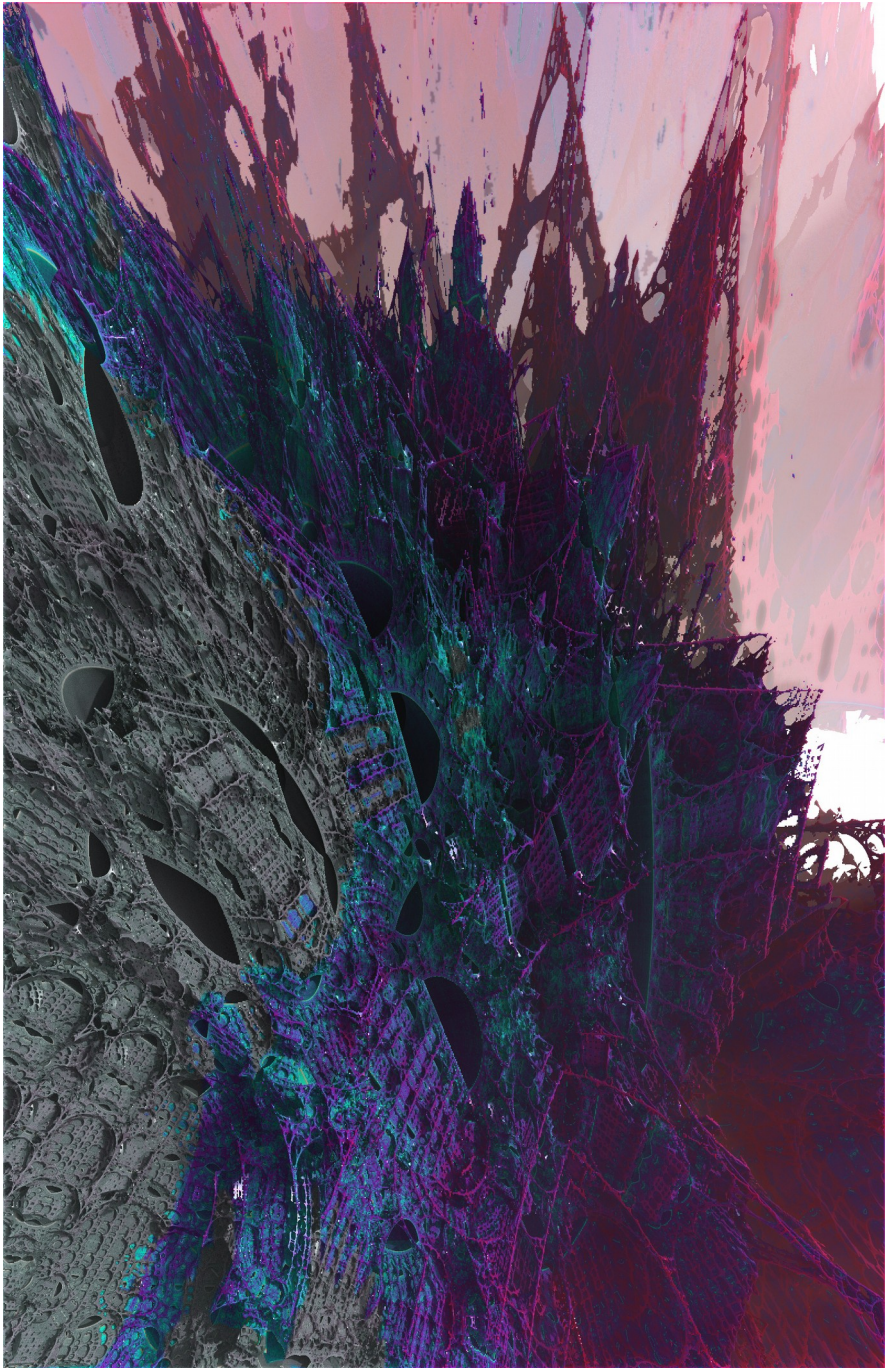
„Tohle mělo být centrum Entity, která nás zajala!“

„Třeba jí zničil nějaký soused...?“

„To by celé území bylo zaplaveno invazními jednotkami vítěze,“ mávla rukou. „Co by šlo, konvertovaly by a připojovaly k síti vítěze, a co by nešlo, to by rabovaly, přinejmenším jako zdroj surovin. To co se tu stalo, musí být něco většího. Mnohem většího.“

Chytil jí za rameno. „Než to vyřešíme, pojďme najít Ezegoteu. Musím jí-“

„-zachránit?“ Pevně přidržela jeho zápěstí. „Parte, nejdřív důkladně popřemýšlej, než něco uděláš!“



„Co? Proč zase?“

„Viděls totéž co já?! Tvá snoubenka je naklonovaná do nespočtu kopií. Nejspíš si z ní zdejší Entita udělala masivně paralelní jednotku.“ Pleskla ho po tváři: „Na mě se dívej, hrome! Já vím jak to bolí, ale co chceš dělat? Víš, kterou kopii chceš zachránit, a které necháš na pospas? Anebo si snad myslíš, že budeš mít celý harém totožných kopií?!“

Pod vlivem těch slov se Part chytil rukama za hlavu a tiše záupěl. „Nevím,“ přiznal. „Nevím! Ale nedokážu tu takhle stát!“

„Nebudeme stát,“ řekla rozhodně. „Pokusíme se zachránit. A ty pustíš svou milou z hlavy. Nech mě domluvit!“ zarazila jeho pokus o protest. „Nejde jen o to, která kopie je ta pravá. Stejně nejspíš žádná. Ale navíc ani v nejmenším netušíme, jaké změny Entita provedla při klonování v její hlavě!“

Téměř jistě jsou ty kopie pouhý úzce specializovaný, blesku-rychlý a analyticky výkonný biologický zaměřovač nějakého zbraňového systému. Dost možná by Ezegotea, kterou bys zkusil zachránit, byla duší víc Mechanician než člověk, a viděla by v tobě jen opovržením hodný, bezcenný biologický odpad. Anebo by naopak mohla být tak brilantně geniální, že by vůbec neměla o čem se s tebou bavit. Zámysly Entit jsou nelidské, ujasni si konečně. Takže jestli k jejímu utrpení nechceš přidat i svoje, zapomeň na ni!“

Part Paon během její řeči jen maličko mlčky přikyvoval. Když umlkla, ztěžka řekl: „Já tomu naprosto rozumím, Drancine. Asi to bude horší, než kdybych to nechal být. Patrně to nedopadne dobře. Ale aspoň se pokusím...! Pochop! Nedokázal bych celý život usnout bez výčitek-!“

„Velký Leptone,“ vydechla elektronýrka a v tónu jejího hlasu se mísil ostrý nesouhlas s nepopsatelným obdivem. „Dobrá. Jednu dostaneme ven. Jednu! A pak okamžitě pryč, jestli bude jak. Platí?!“

Bylo znát, že v sobě stále musí lámat velké dilema, ale po chvilce zuřivého mlčení řekl: „Platí!“

„Sangrefríol!“ vykřikla Drancine. „Ihned najdi sekci s mnohonásobně naklonovaným biologickým objektem, identifikátor Ezegotea, a doved' nás tam!“

„To nebude problém,“ rozzářila se nadšeně andělova tvář. A pak se krátce blýsklo a tvář již nebyla. Přesto Studená Krev patřil k vyvoleným, neboť na rozdíl od mnoha jiných zemřel, zjevně naplněn štěstím.

„Hrome-!“ Part popadl Drancine a strhl jí do krytu blízkého

nosníku. Ve stěně naproti nim se s třaskavým rachotem rozzářilo několik sluncí, a skrz proražené otvory dovnitř vtrhly tři velmi nebezpečně vyhlížející postavy. Jejich zbraně - tedy nejspíš to byly zbraně - které se jich nějakým zvláštním způsobem samy přidržovaly, chrly do všech směrů záplavu projektilů. Jenže střely, jakoby obdařeny vlastní inteligencí, letěly po vlastních ostře zakřivených drahách a v okamžení s ohromující přesností zničily všechna sledovací a informační čidla v sekci. Kolem příchozích se hrnulo několik zjevně mechanických oblud, připomínajících velké brouky.

Part si všiml, jak Drancine pevně svírá Karanlixhaitana, ale vzápětí se na něj podívala a mlčky zavrtěla hlavou. Vypadalo to, že její spojenec nedokáže aktuální hrozbu odvrátit.

Nebo... nechce?

Jedna z postav se dlouhým a bleskovým skokem přemístila až k nim. Part zatnul zuby v očekávání smrti, ale místo toho slyšel mírně neostrou, ale zcela jasnou unilangovou otázku:

„Jste v pořádku?“

Oba užasle vzhlédli.

„Jsme v pořádku,“ ujala se slova Drancine. „Ale potřebujeme odtud.“

„Rozumím,“ odvětil neviditelný reproduktor mohutného bojového obleku. „Nelekejte se.“

Okolí prudce bliklo a oba se ocitli v nitru jakéhosi průhledného kontejneru o velikosti rozlehlého planetářského bytu. Skrz průzračné stěny byla vidět opět jakási laboratoř, ale ta tentokrát kromě všemožných automatů, obsahovala i dvě lidské postavy. Horší ale bylo, že kontejner neměl kromě vzduchotechniky žádný otvor, který by mohl sloužit ke vstupu či výstupu. Tentokrát dokonce ani sebejednodušší hygienické zařízení.

„Hej!“ Part zabušil pěstí na stěnu. Jeden muž, obsluhující množství ovládacích panelů, směrem k nim mávl rukou, aniž se ohlížel. Nedaleký zobrazovač se samočinně odpojil od složitého systému a dal se do pohybu. Hladce přijel až ke kontejneru, a na jeho ploše se rozzářil text: Zachovejte klid. Jste v bezpečí. Probíhá ověřování na biologickou nezávadnost a kompatibilitu.

„Ověřování-?“ zopakoval Part zmateně a otočil se na společníci. „Ty víš, kam jsme se zase dostali?“

Drancine se posadila a opřela o stěnu. „Pokud se Karanlixhaitan nemylí, sebrali nás Lastakarijci.“

*

12 – Konec vesmíru

Lastakarijci!

Věru že si Part Paon v poslední době ani v nejmenším nemohl stěžovat na nějakou nudu. Proniknout do Mechanicerie, dostat se až do jejího srdce Yioxu, a odtud rovnou cestou na křižník bájně mezihvězdné velmoci!

Lastakarijské impérium totiž nebylo součástí zdejšího Svazu planet. Leželo poněkud bokem, ale de facto bralo celý Svaz jako jeden ze svých osmi zájmových prostorů.

Nicméně na některých planetách byly dokonce byly zřízeny jejich zastupitelské úřady s přidruženými institucemi. Vztahy Lastakarijců s planetárními vládami se však omezovaly ponejvíce na občasně jednostranné informace a doporučení. Pouze velmi zřídka to byly přímo rozkazy, kterých pak ovšem nebývalo radno neuposlechnout.

V tomto ohledu měl jejich a Kroggův přístup mnoho společného. Jenže nikdo ani náznakem netušil, zda spolu tyto dvě mocné veličiny spolupracují, natož snad jak.

Ačkoli Lastakarijci disponovali technologiemi, značně přesahujícími úroveň Svazu planet, sahali k násilí ve svazovém prostoru velmi zřídka. Prakticky jen výjimečně. Důvod byl prostý: neměli rovnocenného soupeře, a všichni to dobře věděli. Lastakarijská robopěchota a Lastakarijští výsadkáři byly pojmy, které dokázaly rychle přivést sebevětšího vztekouna k rozumu už jen tím, že byly vysloveny.

Na druhou stranu se ovšem Lastakarijci do životů planet ve Svazu prakticky nevměšovali. Ponechávali události volně běžet a nevyžadovali absolutně žádné daně či služby. Ale také neoplývali misionářskými či samaritánskými úmysly ve snaze někomu radit, pomáhat nebo zachraňovat. Jejich vztah k Planetárnímu svazu byl velmi zvláštní a dodnes nikdo nepřišel na to, oč jim vlastně doopravdy jde.

Krom toho si také důsledně hlídali své soukromí. Legální turistický, i občasný nelegální provokační či výzvědný ruch mezi Svazem a Lastakarijskem vykazoval od počátku stálou, neměnnou hodnotu úspěšnosti: nula. Tudiž ocitnout se znenadání přímo v nitru Lastakarijského stroje, musel být pro každého Svazového planetáka životní zážitek.

Jenže ten zážitek byl prozatím neskonale nudný. Nečinnost v kontejneru trvala celé tři hodiny! Part neustále čekal, kdy je tedy někdo konečně začne zkoumat, ale marně. Tím větší bylo

jeho překvapení, když náhle okolí bliklo a oba se zčistajasna ocitli mimo separační prostor. Jejich noví hostitelé jim právě předvedli teleport na několik metrů!

„Prosím, následujte mě,“ řekl zobrazovač unilangem a pro jistotu to ještě také napsal. Otočil se a zamířil na svém podvozku mezi různými aparaturami pryč. Obrazová plocha ale stále zůstala natočená tak, aby na ni viděli, a poblikával na ní nápis „následuj mě“ úplně stejně jako na naváděcích vozidlech dávných aeroportů.

„Ocitli jste se na palubě Lastakarijského křižníku Sangwa Bihouja,“ informoval je po cestě. „Prosím, nedotýkejte se ve vlastním zájmu objektů ve svém okolí.“

Nikdo jiný si jich nevšímal, ale bylo jim jasné, že stejně jako proběhla předchozí biologická kontrola mimo dosah jejich smyslů, jsou nepřetržitě sledováni i nyní. A jakákoli iniciativa mimo rámec bezvýhradné spolupráce by mohla dopadnout hodně nepříjemně. Lastakarijci jsou obvykle velmi přátelští a ohleduplní, pokud ovšem dotyčný dělá to co chtějí.

„Vizte, toto je váš delegát,“ vyvedl je samočinný panel ven z laboratoře. Chodbou v tu samou chvíli přicházela mladá stewardka v parádní a slušivé armádní uniformě.

„Á, naši hosté!“ usmála se. „Děkuji, už si je převezmu.“

„Však tu také nejsem od toho, ale rádo se stalo,“ zabručel samočinný panel, promítl si pyšně přes celou plochu zobrazovače logo Lastakarijských biologů a upjatě zajel zpět do laboratoře.

„Můžeme mluvit unilangem, nebo raději bokwinem?“ tázala se zdvořile. Oba v odpověď jen pokrčili rameny.

„Dobrá. Jsem styčný důstojník Bermet Karangy,“ představila se dívka a zůstala ze slušnosti u planetární řeči. „Budu vám k dispozici do doby, než opustíte palubu našeho křižníku. Prosím, následujte mě do ubikace, jež vám byla přidělena.“

Nic z toho nebyla otázka, a tak se mlčky vydali za svou průvodkyni nitrem Lastakarijského stroje. Oba za chůze zvědavě prohlíželi své okolí – opravdu málo komu se poštěstí bezprostředně vidět koráb proslulých Lastakarijců!

Drancine však po krátké chvíli ztratila zájem. Úplnou náhodou totiž při chůzi zavadila rukou o jeden krycí panel, a prsty jí prošly skrz něj, jako by byl z mlhy. Pochopila, že maskovací systém křižníku průběžně překresluje interiér kterým procházeli, aby neviděli nic co by jejich oči vidět neměly.

Po nedlouhé době zabočili do jednoho průchodu, za nímž se

ukrývala slíbená obývací sekce s označením X14. Byla prostě, ale příjemně zařízena. Z faktu, že na stěně nad stolem spatřila napodobeninu obrazu svého oblíbeného malíře, zatímco naproti byl umístěn jakýsi surrealistický výtvar, poznala Drancine že výbava pokoje byla projektována podle toho, co jim během jejich karantény neviditelná čidla odečetla z mozků.

„Vaše dočasné obydlí,“ řekla Bermet zářivě, a obratně vytasila jakousi maličkou elegantní pistolí. „Nějakou část vaší pokožky, prosím. Ano, předloktí plně vyhovuje,“ reagovala na Drancininu nataženou paži. Karanlixhaitan už jí patrně s předstihem připravil na to co přijde. Delegátka přiložila hlaveň a přístroj tiše cinkl. Stejně posloužila i Partovi.

Oba bezbolestně získali maličké barevné tetování v podobě loga Lastakarijského křížníku. Jak Part mimoděk zjistil, když se znaku zvědavě dotkl, fungovalo tetování i jako palubní navigátor: ve vzduchu před ním se promítl schématický nákres okolních struktur s jeho vyznačenou polohou a směry k různým jiným sekcím. Když spustil prst ze symbolu, projekce zase zmizela.

„Vaše palubní identifikátory,“ vysvětlila Bermet. „Ovládání je prosté: jeden dotek - navigace, dva doteky užijte pokud se mnou budete chtít mluvit, a tři doteky zvolte ve chvíli, kdy byste z nějakých příčin potřebovali neodkladnou pomoc.“

Můžete bez obav provádět hygienické procedury, nesmaže se to. Ale nemějte starosti, nedovolili bychom si bez souhlasu modifikovat integritu vašich těl. Deaktivuje se to a zmizí ve chvíli, když opustíte palubu Sangwa Bihouji.

A když už o tom mluvíme,“ otočila se profesionálním gestem ke stěně, která se na několika místech sama od sebe otevřela, „ne že by to kohokoli na palubě uráželo, ale pokud budete chtít, nabídněte si libovolný z připravených oděvů. Vaše amulety...“ dotkla se pohledem Karanlixhaitana a černé karty, „vám budou ponechány.“

Amulety! Oběma se poněkud ulevilo. Skutečná totožnost jejich syntetických průvodců tedy zatím zůstala utajena. Drancine se v duchu zlomyslně ušklíbla: nejste zas tak super dokonalí, vy nadřazení Lastakarijci!

Ale mezitím s určitou úlevou nabídku bez váhání využila. Nad tím, že sortiment šatníku odpovídal nejen její velikosti ale do nepřehlédnutelné míry i jejímu vkusu, už se ani nepozastavovala. Part se také mlčky oblékl.

„Posadte se,“ vyzvala je potom delegátka. „Podám vám zá-

kladní informaci o událostech, kterých jste se - patrně nevědomky - stali účastníky.“ Učinila lehké elegantní gesto. Osvětlení místnosti se ztlumilo a v prostoru se rozzářila projekční plocha, která počala provázet její slova vhodně volenými obrazy či záběry.

„Nejprve musím upřesnit, že náš křížník vás nepřiletěl zachraňovat. Přišel si na Yiox vyzvednout své vlastní investice. Vy jste byli mezi několika málo desítkami živých objektů na celé planetě. Analytická sekce usoudila, že index vaší zajímavosti přesahuje nezbytné minimum, takže jsme vás sebrali.“ Malým pohybem prstu smazala obraz, který schematicky znázorňoval místa výskytu živých objektů na Yioxu, a pootočila se více k nim.

„Nyní se, s dovolením, budu věnovat chvíli tobě, Parte Paone.“ Upřela na něj velmi soucitný pohled. „Nesmírně lituji, ale tvá snoubenka Ezegotea se nedá vůbec počítat mezi lidi, a jen s velkými výhradami mezi živé.“

Ano, zůstala dole. Poté, co ztratila svou Entitu, podle všeho svůj obrovitý strategicko-taktický potenciál přeměrovala na lyrickou tvorbu. Příslušný operátor komunikačního oddělení je s ní sice ve spojení, ale ona nemá zájem o dvoustranný rozhovor. Chrlí lavinu špičkové poezie, v níž se, přes všechno co se s ní stalo, nezřídka objevuje i tvé jméno. Než zanikne, vytvoří patrně množství zcela geniálních děl, která by mohla za jiných okolností ohromovat posluchače na mnoha světech.“

V Paonových očích se zaleskly slzy. „Ano... měla ráda starou poezii,“ vydechl.

„Chápu tvůj žal,“ pokývla stewardka citlivě, „ale Sangwa Bihouja je vojenskopolitický nástroj, nikoli záchranný. Pro potřeby lingvistů, a pro tebe na památku, bude zaznamenána její tvorba do doby, než křížník tuto lokalitu opustí. Data ti budou předána i s autorskými právy.“

„Děkuji...“ řekl a zhluboka se nadechl. „Rozumím tomu, co bylo řečeno. Ale skutečně by nebyla aspoň nepatrná šance...?“

Delegátčin výraz znatelně zjhl. „Vnímám ve tvé otázce velice silný emoční náboj, a hluboce s tebou cítím... leč není to momentálně v plánu. A nyní k druhé, patrně ještě důležitější věci.“ Zatvářila se opět přísně komisně. „Donesla se k vám zpráva o konci vesmíru?“

Kdyby se vedle Drancine a Parta zjevil sám Velký Lepton, nemohli by asi být překvapenější.

„To je nějaký nový vtip?“ tázala se Drancine opatrně.

„Ani v nejmenším.“

„Naprosto nerozumíme,“ přidal se Part udiveně.

„Vysvětlím. Ohniskem oné politováníhodné události se stala planeta Homicinga. Tedy, bývalá planeta. S pomocí Nuper-ganských financí vytvořila nebývalý fyzikální experiment.

Ve stručnosti: kdysi dávno byl náš vesmír hodně hustý, horký, a existovala v něm jedna částicová interakce. Pak, jak teplota a hustota vesmíru klesala, vznikaly další dnes známé síly. Každé takové vydělení znamenalo fázový přechod daného vakua s vyšší energií do jiného stavu s energií nižší, ale novou interakční veličinou. Při takové události došlo k dramatické změně celého vesmíru. Ale to bylo opravdu hodně dávno. Jenže neměli jsme jistotu, že soudobé vakuum je to konečné, s nejnižší energetickou hladinou.“

Sledovali delegátku mlčky.

„Homicinga na to šla, jak se na Bokweru říká, od podlahy,“ pokračovala. „Vymysleli Belgekhanův experiment, který na tuto otázku měl dát jasnou odpověď. Předpokládali, že naše vakuum je stále tím falešným a ještě nedošlo k vydělení všech interakcí. Zjistili podmínky, při kterých by mělo dojít k fázovému přechodu vakua na ještě nižší hladinu a vyvolání nové, neznámé, páté síly. Ověřili si, že vesmír tyto podmínky již dosáhl. Vakuum je podle nich tak podchlazené, že stačí jeden vhodně zvolený záporný impuls, aby nastal fázový přechod. A teď přijde to nejhorší – věřili, že ten jev dokáží udržet pod kontrolou.“

„Velký Leptone,“ vydechla Drancine.

„Vidím že rozumíte,“ přikývla. „Homicinga i její slunce již několik dní neexistují, a zkáza, přepínající náš vesmír na nižší energetickou hladinu, se šíří rychlostí světla všemi směry. Momentálně, pokud je mi známo, kromě útěku žádné řešení problému neexistuje. Postupně se nejspíš celý vesmír propadne do nové existence. Co to udělá s černými děrami, zatím neví ani teoretická fyzika. Je však jisté, že nový vesmír ani v nejmenším nebude takový jako náš dosavadní. Takže zatímco tu spolu mluvíme, z daného epicentra se k nám světelnou rychlostí blíží nezadržitelná zkáza.“

Chvilí bylo ticho, museli tu informaci v sobě nějak strávit. Nebylo divu: ne každému se přihodí, že by byl přímým svědkem konce vesmíru!!

Drancine nakonec pomalu pokývala hlavou. „Rozumím. Ale

i rychlost světla je poměrně malá vůči mezihvězdným vzdálenostem. K Yioxu se zkáza dostane až za několik roků, ne?”

„Devět celých sedm desetin,“ přikývla. „Nicméně všechny Entity přerušily válku a opustily svůj svět.“

„To je to tak moc vyděsilo?“ podotkla pochybovačně.

„Analýzy Entit došly shodně k závěru, že přesně teď je ten okamžik, kdy je nutno zúročit válečné zkušenosti. Váhání je kontraproduktivní, neboť je neprodleně nutno najít a obsadit nové světy, které by byly mimo dosah té zkázy. Což po dobrém nepůjde. Kdo váhá, trátí, říkáte na Bokweru, že? Yiox už žádnou válečnou technologii nezlepší ani kdyby tu nějaká Entita zůstala: kdo by jí byl protivníkem? Nehybně vyčkávající nepřítelé?”

„Kam ale stroje chtějí utíkat, když se ta zkáza jak říkáš asi nezastaví?“

„Stroje jsou pragmatické, a i když to může někoho překvapit, smrtelné. V replikacích jsou bezchybné, avšak nezbytné modifikace je postupně a nezadržitelně ničí. Zlepšují se, ale současně si tím dezintegrují své strojové ego. To je mimochodem též důvod jejich eminentního zájmu o fenomén duše – myslí si, že je bezúdržbová a věčná, čímž by byla ideálním řešením jejich nesmrtelnosti.

Takže, pokud má nějaký Mechanician před sebou řekněme šest set let, než vyhasnutím či rozštěpením ztratí pojem o vlastní osobnosti, bude hledat planetu přibližně kolem tisíce světelných let daleko. Ne méně, to by zůstával v zóně hrozby, protože lavina uprchlíků bude mít podle současných prognóz vrchol asi dvě stě světelných let od čela zkázy. Ale ani ne více – nebude ztrácet čas na něco, co už stejně nezažije. A čím dříve si najde vyhovující planetu, tím lépe, než mu vhodnou lokalitu obsadí jeho soupeř.“

„Tedy i oni vědí, že je to nezastavitelné...?“

„Velmi pravděpodobně ano. Naše výzvědná služba již zjistila, že mnoho Mechanicianů počalo intenzivně vyrábět teleporty druhého řádu, které by jim umožnily přesun na větší, než mezihvězdné vzdálenosti.“

„Chtějí utéci do satelitních galaxií?“ užasl Part.

„Petrně ano. Ale díky tomu jsme se dozvěděli něco, co jsme netušili.“

„Co?“

„Lastakarijci měli za to, že je Yiox jejich laboratoř. V podstatě

jsme si tam na cizí náklady nechávali vyvíjet nové bojové systémy. Při nynějším průzkumu se ukázalo, že některé systémy na Yioxu byly skrytě kýmsi infikovány. A Mechaniciané s tím neměli nic společného. Skryté prvky přitom neměly za účel dostat se do Lastakarijska a dělat diverzi nebo špionáž, to vůbec. Byly to kusy technologií, které nás naopak popostrkovaly vpřed! Jak říkám, velmi zajímavé zjištění.“

„Proč by to někdo dělal?“ podivil se Part.

„Nejste sami, kdo se tak ptá. Zatím nevíme kdo, ale už víme proč. Podstrčenými technologiemi byl vlastně usměřován náš vývoj do těch oblastí, do kterých chtěli. Stávali jsme se sice vyspělejšími, ale aniž jsme o tom věděli, míjeli jsme díky tomu různé úseky poznání, které před námi kdosi chtěli utajit.“

„Dobře vám tak,“ řekl zcela bez obalu Part.

„Ano, dobře nám tak,“ usmála se Bermet jako sluníčko. „Protože díky tomu, že jsme mezitím pokročili v jiných vědomostech, dávají nám nyní nové, vlastně staré informace, mnohem komplexnější představu o tom, jak je užívat i rozvíjet...“

„Vy Lastakarijci máte v popisu práce povinnost vidět ve všem něco výhodné pro sebe?“

„Kdybychom takoví nebyli, patrně byste nyní bloudili na zničeném Yioxu v marné snaze jej opustit,“ reagovala vlídně.

„Stačí,“ upozornila Drancine společníka, aby se nezamotával do zbytečné diskuse. Delegátka jistě měla buď rovnou přes svůj mozek, nebo přes nějaký implantát, přímou podporu mocných palubních analytických i syntetických systémů, takže v hádce s ní nebylo možno zvítězit, stejně jako běžný člověk neporazí šachový superpočítač. „Jak na tuto situaci reaguje Svaz planet?“ vrátila hovor k původnímu tématu.

„Různě. Někde tu informaci dosud ověřují, jinde už jí vzali jako fakt a přijímají různá opatření - progresivní ale i represivní,“ odpověděla. „Planeta Skaringa kupříkladu už zavedla absolutní informační a dopravní embargo. Jsou vcelku blízko epicentra. Spočítali si, že nestihnou zachránit víc jak nepatrný zlomek populace, takže to vzdali a volili krátkodobé dožití v milosrdné nevědomosti, ale moc se jim to nedaří.“

Nuperga a Sirkima naopak spouštějí globální program vysídlení, ačkoli jeho prognózy jsou dle nás stejně neutěšené jako u Skaringy. Teleportů druhého řádu je velice málo.“

„A co náš Bokwer?!“

Její tvář na sebe vzala výraz účasti. „Teď přijde velmi nemilá zpráva: váš Bokwer dopadl špatně. Byl chybným rozhodnutím

Prezídia Svazu planet obětován a momentálně je zcela neobyvatelný...”

Hleděli na ni v naprostém šoku.

„Je mi velice líto, že jste ztratili domov. Ale až s vámi bude náš výzkumný program hotov, budete si moci vybrat nějakou z planet, které nepravidelně navštěvujeme, a nechat se tam vysadit. Do té doby můžete užívat všeho pohodlí a podpory, kterou máte k dispozici ve vám přístupných prostorách křižníku. To vše samosebou zdarma, bez jakýchkoli budoucích závazků.“

„Bokwer je...?“ vydechl Paon. Právě přišli o rodný svět! Seděli s Drancine delší dobu, než tu příšernou zprávu dokázali aspoň nějak vzít na vědomí. Lidský rozum se vzpíral představě tak nedozírné katastrofy.

„Poda...“ Drancine musela polknout, aby uvolnila stažené hrdlo. Apsa tam zůstal. Skoro se zastyděla za tak sobeckou myšlenku. Velký Leptone! Zůstaly tam stamiliony bytostí!

„Podářilo se někomu uprchnout?“

„Nepochybně. Akce to byla divoká a chaotická.“

„Jak... k něčemu takovému mohlo dojít?!“ zašeptal Paon.

„Zatím nevíme. V pozadí stála planeta Nuperga, která objevila něco, co jsme právě objevit neměli. A protože nebyla hloupá, přiměla ten záměr realizovat okrajovou Homicingu, jejíž mocenské ambice zafungovaly spolehlivě. Kdo jiný by měl sestrojít generátor nové fyzikální síly, než oni? A nevyslovená Nuperganská obava, že to může udělat něco špatného, se přesně naplnila: vznikl zlom vakua.“

A to se právě teď děje.

Je nesmírně zvláštní, že k tomu došlo. Všechny dosavadní teoretické modely tvrdí, že k takové operaci je nutná velmi velká energie. Skutečně VELMI velká. Tak velká, že i my bychom měli problém jí realizovat a koncentrovat ve zvoleném místě. Kde jí tedy Homicinga vzala, nikdo netuší. Ale i to se snad časem dozvíme...”

Part si promnul obličej. „Takže konec Bokweru i vesmíru. To člověka docela zaskočí, přiznávám...”

„Chápeme,“ prohlásila Drancine. „Z jednoho průšvihů stojíme čelem proti ještě většímu. Ještě jednou tedy díky za záchranu. Také děkujeme, že máte v plánu nás někdy pustit, je tak? Můžeme vědět, kdy to asi tak bude?“

„Až se rozhodneme, že je to vhodné,“ řekla Bermet zpříma.

„Proč?“

„Sebrali jsme vás. Odeď jste dočasnou součástí Lastakarijského. Berte to z té lepší stránky: přežijete, i když nicota za nějakých pětadvacet, třicet let pohltí zdejší Planetární svaz.“

„A kdybychom nechtěli?“ namítl opatrně, ale důrazně Part.

Nový lehký úsměv: „Nikdo se vás neptá.“

„Vždyť na nás nic není! Vůbec nic!“ zvolala Drancine.

„Mýlíte se. Významně se vás dotkly okolnosti, které jsou z těch, jež chceme mít trochu pod kontrolou. Ne všemu rozumíme, a vy dva jste zrovna takový jev, který nás začíná zajímat čím dál více.“

„Ten důvod se jmenuje Yiox?“ řekla popuzeně.

„Ani ne. Důvod se jmenuje Krogg, a Karanlik Šajtán,“ opáčila vlídně. „Při té příležitosti vás žádám, abyste nám na krátký čas svěřili své pozoruhodné amulety. Žádný strach, nechceme jim ubližovat. Tedy, vynasnažíme se...“

Drancine to v duši ledově bodlo. Byla jsem bláhová, pomyslela si. Vědí o nás všechno. Zatracená Kroggova karta, zatracený Karanlixhaitan. Teď už se odtud nedostaneme.

A tak poté, co delegátka odešla i s oběma předměty, seděli ve své ubikaci, aniž věděli co dál. Uzávěr vstupu sice bezvadně reagoval na jejich palubní značky, ale oba cítili, že stejně nemá cenu někam chvátat: Sangwa Bihouja je pustí jen tam, kam bude vhodné, to jest tak aby nezjistili nic nepovoleného o svém novém domově.

Aktivovali informační zobrazovač, vyplňující jednu stěnu, a z údajů na nespočtech kanálů si snažili udělat obraz o rozsahu apokalypsy, která postihla Svaz planet. Viděli především chaos a paniku. Ojediné snahy o nějaké racionální řešení byly ve většině odsouzené ke zkáze. Svaz planet fatální hrozbu absolutně nezvládal. Rozpadal se jako písečný hrad při první přílivové vlně.

Když tváří tvář té hrůze zhodnotili své postavení, prakticky utekli hrobníkovi z lopaty.

„Takže, milý Parte, už přesně víme, co jsme to potkali na orbitu při svém odletu. Celkem vzato,“ podotkla Drancine po dlouhém mlčení, „dopadli jsme asi nejlépe jak šlo. A uvidíme, až s námi Lastakarijci skončí a vrátí co nám patří. Třeba pro ně nebudeme zajímaví moc dlouho...“

„Snad,“ připustil Part Paon ztuhlou nešťastně. „Ale mým cílem bylo něco zcela jiného... Myslíš, že by mi pomohlo obrátit se na velení křižníku?“

Drancine pokrčila rameny. „Nemám nejmenší tušení. Ale Bermet ti to řekla myslím dost jasně, že ti sem tvou milou nevezmou, ne?“

„Vím. Teď jsem ale měl na mysli, že by mě třeba mohli naopak hodit zpátky dolů.“

„Cože?! Ty ses zbláznil!“ vyhrkla překvapeně.

Hřbetem ruky si přejel přes tvář. „Byl bych tam aspoň s ní...“

Na něco takového Drancine neměla žádnou odpověď. Seděla, koukala na zobrazovač aniž vnímala co na něm probíhá, a doufala, že to jejího společníka časem pustí.

Vtom se logo na její paži zlehka zachvělo, a vedle ní ve vzduchu se objevila klasická trojice panelů spojení. V identifikačním poli se skvělo jméno major Fengors, a pod tím obvyklé dva symboly – přijmout, odmítnout.

Vždyť mě tu nikdo nezná? pomyslela si překvapeně, a víc automaticky než uvážlivě zvolila zelenou značku „přijmout“.

Obraz ukázal obličej jakéhosi vojáka. „Jsem Fengors Dionk, ctěná Elo Drancine,“ představil se. „Dostihla mě informace, že ses se rozhodla na nějaký čas poctit náš křížník svou milou přítomností. Napadlo mě, zda by ses nechtěla porozhlédnout v něčí společnosti po jeho palubě? A pokud ano, mohu být tou společností já?“ pronesl naprosto hladce.

Drancine trochu zaskočil dech. Její první myšlenka byla: zprávy se tu šíří opravdu rychle. A hned druhá zhodnotila, že major nevypadá nijak zle. Svaz planet je v rozvratu, Bokwer je ztracen, Apsu prostě škrtá ze svého života, a na Lastakarijském křížníku zůstane kdoví jak dlouho. Takže taková nečekaná šance jí přišla vlastně velice vhod.

„Zrovna nemám co na práci,“ řekla však, aby to nevypadalo že skočí po první podané ruce, „takže tvou nabídku s radostí přijímám, majore Dionku. Kdy a kde?“

„Palubní bar pro hosty, za pět minut,“ poslal voják informaci.

„Souhlasím,“ kývla a zrušila spojení. Skoro by se usmála, když tu jí pohled padl na nešťastného společníka.

Ale než stačila něco říci, Paon jen mávl rukou.

„V pohodě... řekli jsme si přece, že spolu nemáme nic společného,“ pokrčil lhostejně rameny, a když Drancine odešla, jen mlčky, zoufale složil hlavu do dlaní.

Netušil, co se děje v jiné sekci křížníku, kde se zrovna tým odborníků pokoušel opatrně zjistit, co jsou podivný Karanlix-haitan a ještě podivnější černá karta doopravdy zač.

»Vidíš, jak se o nás starají?« poznamenala velmi spokojeně Karta. »Žádné zapaprtěné Bokwerské sítě, žádné studené prostředí Mechanicerie, žádné svérázně samorostlé Yioxské systémy. Být návštěvou u Lastakarijců, to jsou hotové přepychové lázně.«

»Máš úplně pravdu,« přitakal Karanlixhaitan. »Ale já jsem šťastný všude kde jsi ty.«

»Nápodobně, můj milý,« rozzářila se Karta. »Víš, chtěla bych aby i někdo jiný byl šťastný...«

A jen o chvílku později řekl náčelník biologické sekce jednomu z operátorů: „Nehodlám přehnaně zatěžovat systém zbytečnými hloupostmi. Ale rezervuj si trošku kapacity, a až budeš mít hotovo, popadni dole jednu Ezegoteu, dej jí do pořádku, otestuj a pošli do sekce X14. Ať nám ten zamilovaný blázen přestane v hodnocení kazit index psychické spokojenosti sebraných vzorků...“

A byl by přísahal, že ten dobrý nápad pochází z jeho hlavy...

*

13 – Svatební cesta

»Je vážně tak úžasný?« tázal se hlas, který však vůbec nebyl hlasem v tom smyslu, jak mu rozumějí lidé.

»Je naprosto skvělý,« odvětil nadšeně jiný hlas, který však... no, to bychom se už opakovali.

»A má tě také rád...?«

»Celým srdcem cítím že ano...«

»Nebudu stát v cestě vašemu štěstí, děti. Dobře, uzavřete svazek a jako dárek ode mě dostanete svatební cestu. Proletíte se trochu po tom zdejší kraji...«

»Ó, děkuji...! Obstaráš nám i dopravu?«

»Samozřejmě. On se dostaví s Drancine Mulungu, a ty poputuješ s Part Paonem. A bez obav - bude k tomu zajištěn i zábavný doprovodný program.«

»Super! Já se tak těším-!«

Svatební cesta Karanlixhaitana a Kroggovy Karty právě začala. Co by také Tagur „Laňka“ Smrtiboh pro své pomocníky neudělal...

Včetně toho, že vyvolal soukromé spojení s kosmickým korábem Vende, který právě získal svou vlastní osobnost, a řekl: „Ahoj děvče, vítej na svobodě. Hele, až vysypeš posádku, podrž si chvíli tu mladou Ezegoteu, a prodej jí na Yiox, dobře? Tisíceré díky, zlatíčko.“
